

RAPORT ANUAL

**Descoperă poveștile despre
curaj în Raportul Anual 2020.**

Deschide camera foto și scanează codul!

Cuprins

1. Cuvânt de deschidere	03
2. Manifestul nostru	04
3. Future Acceleration Program	05
România	
Botoșani	07
București	15
Vaslui	21
Cluj	27
Galați	36
India	
Bangalore	43
4. Programul Early Education Forward	45
5. Programul Nurture Teachers' Potential	47
6. Mentori și Voluntari	49
7. Filmul "Acasă, My Home"	62
8. Reacția noastră împotriva COVID-19	63
9. Parteneriate	65
10. Oamenii din spatele proiectelor educaționale	70
Global Advisory Board	70
Board Members	70
Echipa UiPath Foundation	73
11. Date Financiare pentru 2020	78

Bun venit la UiPath Foundation!

Mă bucur să împărtășesc cu voi poveștile despre speranță, reziliență și curaj, din comunitățile în care intervenim încă din 2019.

Misiunea noastră globală la UiPath Foundation este să ne asigurăm că toți copiii au acces egal la viitor, indiferent de mediul lor social. Ne dorim o lume în care copiii își decid singuri calea spre viitor, având toate resursele educaționale și un ecosistem de sprijin care se asigură că potențialul acestor copii nu rămâne captiv în sărăcie.

De la începutul poveștii noastre ca organizație non-profit globală în ianuarie 2019, am ajuns la peste 25.000 de copii din România și din India.

Acestea sunt poveștile din spatele cifrelor. Povești despre curaj, potențial și speranță, povești pornite din înțelegere și încurajare, dovada clară a faptului că, în ciuda provocărilor anului trecut, copiii din medii vulnerabile din România și India au un potențial educațional nelimitat.

Vă încurajez să vă lăsați conduși/se de poveștile copiilor din programele noastre și ale familiilor lor, ale partenerilor noștri strategici, voluntarilor, echipei și ale susținătorilor noștri. Aceste povești despre perseverență și curaj ne inspiră și dau echipei noastre energia și motivația să ne continuăm misiunea dedicată copiilor defavorizați.

2020 a fost un an important în parcursul nostru, un an al adaptării continue la provocări din ce în ce mai mari. Dar a fost și un an al speranței.

Preocupați de dezvoltarea competențelor digitale ale copiilor și profesorilor din comunități vulnerabile, am inclus în programele noastre și asigurarea conectivității și a infrastructurii necesare educației online. Am răspuns tuturor provocărilor cu empatie, acordând atenție fiecărui copil din programele noastre, găsind cele mai bune soluții pentru a menține copii conectați la educație.

Aceste povești nu ar fi fost posibile fără implicarea și generozitatea fondatorilor, a membrilor board-ului nostru și a donatorilor UiPath Foundation, care ne susțin și împărtășesc viziunea noastră. Toți aceștia, alături de partenerii, voluntarii și mentorii noștri - cred în potențialul nelimitat al copiilor, dovadă stând implicarea și devotamentul lor pentru programele noastre. Și, nu în ultimul rând, acest efort enorm nu ar fi fost posibil fără echipa fundației - nouă oameni cu o viziune comună: să aducă o schimbare cu sens parcursului educațional al copiilor din întreaga lume.

Recunoștința mea profundă pentru curajul și implicarea tuturor!

Sunt bucuroasă să continui această poveste despre crearea unei lumi în care copiii cred în potențialul lor și reușesc! Vă invit să ne fiți alături!

Raluca Negulescu - Balaci

Director Executiv
UiPath Foundation

Manifestul nostru: **CURAJUL**

E indisolubil de cine suntem și de modul în care aducem schimbare în propriile vieți, dar și în viețile celor din jur. La UiPath Foundation, curajul este despre sufletul pe care îl punem în gândurile și acțiunile noastre. Este despre solidaritate și compasiune, despre potențial și șanse, despre adaptabilitate și reziliență.

Pentru noi, curajul înseamnă să fim prezenți cu echilibru în viețile copiilor și familiilor pe care le susținem. Înseamnă să reacționăm repede când provocările limitează șansa la un viitor mai bun. Să construim alternative cu răbdare și sens.

Din ianuarie 2019, învățăm despre curaj de la voluntarii noștri, de la partenerii din comunități, de la copii și familiile lor, de la profesori și directori de școli, de la membrii boardului, donatori, colaboratori și susținători. Curajul e ceea ce construim împreună, pas cu pas, pentru un viitor în care e loc pentru toți, indiferent de mediul social din care provii.

Future Acceleration Program:

Despre program:

Future Acceleration Program reprezintă intervenția emblematică a UiPath Foundation și își propune să identifice copii din comunități dezavantajate, cu vârste cuprinse între 11 și 16 ani, care au nevoie de susținere pentru a prinde curaj și pentru a-și descoperi potențialul. Prin acest program, am construit o abordare holistică ce cultivă motivația educațională a copiilor și preia povara sărăciei și cea a marginalizării printr-un pachet de sprijin de 360 de grade. Alături de partenerii noștri strategici din zonele în care intervenim – în România: București, Ferentari (Policy Center for Roma and Minorities), județul Galați (Fundatia Inimă de Copil), județul Vaslui (Asociația Bună ziua, Copii din România), județul Botoșani (Fundatia Pro Patrimoni) și județul Cluj, iar în India, Bangalore (Dream a Dream) - asigurăm copiilor înscriși în program un pachet integrat de sprijin pe termen lung, care răspunde provocărilor și lipsurilor cu care se confruntă. Acest pachet constă în burse lunare, activități educaționale, haine, rechizite, monitorizare medicală și dotare cu echipamentele digitale de care au nevoie pentru a putea participa la activitățile organizate online.

Ce facem, alături de partenerii noștri:

Construim împreună contexte educaționale în care să scoatem în evidență potențialul extraordinar al copiilor și le oferim instrumentele de care au nevoie pentru a și-l descoperi și conștientiza, cu încredere și curaj.

Orizontul copiilor din program se lărgeste cu fiecare oră petrecută în online la meditații, cu fiecare activitate la care participă și cu fiecare zâmbet sau cuvânt de încurajare primit.

Rezultatele noastre în 2020:

368 de copii

în Future Acceleration Program în 2020 și în inițiativele educaționale realizate alături de partenerii noștri strategici

160 de copii

au participat la Tabăra Virtuală UiPath Foundation Kids Camp

160 de copii

au primit tablete cu acces la internet pentru a putea continua orele online și pentru a participa la meditații

65 de laptopuri și computere

recondiționate au fost donate școlilor de unde provin copiii din program

450 de burse

au fost acordate pentru a sprijini profesorii din mai multe comunități să se familiarizeze cu predarea online

>15.000 de ore

au fost petrecute de copii la meditații la limba română, matematică și engleză

>2.200 kg

de haine și rechizite și peste **4.600 de kilograme** de alimente au fost donate în comunitățile de intervenție

>1.200 kg

de produse sanitare, pentru dezinfecție și protecție, au fost donate în comunitățile de intervenție

150 de consultații medicale

au fost asigurate copiilor, pentru analize, controale de rutină, investigații oftalmologice și stomatologice

>250 de ore

de ședințe de consiliere psihologică au avut loc, online și offline, pentru a-i sprijini pe copii să își depășească provocările

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

Botoșani

Din toamna lui 2020, 20 de copii din satele Mihăileni, Vârfu Câmpului și din orașul Bucecea, județul Botoșani au fost înscriși în Future Acceleration Program, prin care fiecare face meditații online săptămânale la română, matematică și engleză, cu profesori din București, primește o bursă lunară și alte resurse materiale, ca îmbrăcăminte, rechizite și alimente pentru întreaga familie. De asemenea, 22 de copii din Vârfu Câmpului și Mihăileni, pasionați de muzică, participă la Academia de muzică și educație pentru copii „George Enescu”, un curs săptămânal care are loc fie în casa memorială a mamei compozitorului din comuna Mihăileni, recent restaurată de Fundația Pro Patrimonio, partenerul nostru strategic pentru intervenția în Botoșani, fie online.

În aceste comunități, mulți părinți au plecat la muncă în străinătate, lăsându-și copiii în grija bunicilor sau mătușilor, ori chiar a fraților mai mari. Iar asta înseamnă că e nevoie de mai multă grijă și de răbdare ca acești copii să reușească să rămână atrași de școală și să-și facă planuri de liceu sau să viseze la profesii de viitor.

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

Botoșani

Despre copii

M. are 12 ani și locuiește în satul Mihăileni, împreună cu sora mai mare și mama lor, părinte singur. Anul trecut, când a intrat în Future Acceleration Program, M. a făcut și tranziția de la clasele primare la gimnaziu. Dacă la începutul anului îi venea să se ascundă în clasă pentru că nu cunoștea profesorii, astăzi iese fără probleme la tablă, chiar și la matematică, unde i se părea cel mai greu. „Învăț mai bine decât în clasa a IV-a și vreau să continui așa”. Meditațiile la română, matematică și engleză au făcut-o să fie mai curajoasă și la orele de la școală. „De când am început meditațiile, nu-i mai las pe ceilalți colegi să răspundă”, spune râzând.

Este și mai încrezătoare când se gândește la școală; știe că, dacă nu va înțelege ceva la lecție, va putea să-l întrebe pe profesorul de la meditație. Ar desena orice și uneori se inspiră de pe internet, de unde ia contururi și apoi le colorează. Când o întrebi ce meserie și-ar dori să aibă în viitor, gândul îi fuge la profesia de medic. Acum câțiva ani a petrecut mai mult timp în spital, din cauza unei afecțiuni genetice și-și amintește că medicii au ajutat-o. Așa că ar vrea să dea și ea mai departe același ajutor oricui va avea nevoie.

Mama ei, E., are 47 de ani și lucrează în ture la o fabrică de prelucrare a lemnului și face în fiecare dimineață naveta. Are șase copii, dar acasă au mai rămas M. și sora ei mai mare. Ceilalți muncesc fie în afara țării, fie au propria familie și copii mici.

E. spune că bursa și meditațiile au ajutat-o pe fiica ei să treacă mai bine peste schimbarea asta. Mereu a văzut-o un copil sensibil și mai timid decât ceilalți frați. „Era mai retrasă, marginalizată și la școală nu prea ridica mâna chiar dacă știa. De multe ori venea acasă și plângea, se supăra că nu a pus-o să răspundă.” „Dar mami, ridică mâna că nu se întâmplă nimic!”, o sfătuia ea.

E. știe că fiicele ei au nevoie de ea și face tot posibilul să aibă grijă de ele și de job. Nu vrea să mai plece la muncă în afara țării, cum a mai făcut-o în trecut, când era nevoie de bani, și cum fac mulți părinți din zonă. „Soluția bursei a venit ca o mană cerească pentru mine ca mamă singură”, spune E. „Nicidecum nu ne permiteam meditații”. A văzut schimbări majore la fata ei. Înțelege bine ce i se explică și este nerăbdătoare să intre la meditații. „E foarte încântată, vrea mai mult, își dă silința. Și la școală au văzut profesorii că se descurcă, poate se va duce la liceu”. E. se bucură că tot ce s-a întâmplat anul trecut i-a adus fiicei sale și mai mult curaj. Curaj să răspundă la ore, curaj să vorbească acasă, curaj să vizeze la liceu și chiar la facultate.

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

Botoșani

Despre copii

Tot din Mihăileni, D. are 13 ani și este în clasa a VI-a; îi plac mașinile și matematica. Face parte dintr-o familie numeroasă; și lui, și fraților (are încă patru care sunt la școală) le-a fost dificil la începutul pandemiei, fără telefoane sau tablete, cu ajutorul cărora să participe la orele online. Tableta primită prin Future Acceleration Program l-a ajutat să fie prezent, iar meditațiile la engleză, română și matematică i-au prins bine, spun D. și tatăl lui. Pricepe mult mai ușor, spune tatăl, și ține mai bine pasul cu școala, decât acum câțiva ani.

S., 41 de ani, mai are alți șapte copii, cu vârste între 2 și 20 de ani, dintre care cinci încă locuiesc acasă. Bărbatul lucrează cu ziua în construcții, iar în ultimii ani a fost, câte două luni pe an, la muncă agricolă în străinătate. Vrea să muncească acolo și anul ăsta, pentru ca la întoarcere să construiască o bucătărie mai mare, „cu gresie pe jos și masă pe mijloc”, unde să poată mânca în sfârșit toți împreună.

S. spune că D. este un copil introvertit, „mai mămos”, iar de când cu pandemia iese și mai rar la joacă afară. Profesorii de la școală i-au spus că băiatul își dă silința și vede și el asta: „Deocamdată merge bine, are și tableta de la fundație, vrea, se implică. Chiar dacă e plecat, știe că vinerea trebuie să intre [la meditații]”. S. speră ca programul fundației să-l ajute pe D. să se țină de școală, fiindcă își amintește că, atunci când era în gimnaziu, prin clasa a VI-a, el a cam pierdut legătura cu școala. Dacă ar fi învățat mai mult, își amintește cu regret, ar fi avut o meserie mai bună și un serviciu bine plătit.

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

Botoșani

Despre copii

S. are 12 ani și este din satul Mihăileni. Pentru el, o zi perfectă este cea pe care o petrece cu animalele prin curte, fie ca să le dea de mâncare și să le curețe spațiile, fie doar ca să le privească. Lui S. îi place fotbalul, pe care-l joacă în spatele casei, într-un loc special pe care el l-a amenajat împreună cu frații săi. Băieții nu fug de carte, spune mama lor, și, de când S. este înscris în program, ea nu prea mai are grijă de temele lui, fiindcă e mai conștient ca înainte și se descurcă mai bine. Meditațiile l-au ajutat să pună întrebări când nu înțelege ceva la orele de la școală și reușește astfel să țină pasul cu lecțiile. S. este un copil punctual, spun și coordonatorii programului, nu lipsește niciodată de la meditații și este foarte responsabil.

C., mama lui S., are grijă de casă și de cei trei băieți. Soțul lucrează la fabrica de prelucrare a lemnului din apropiere.

Când S. era în școala primară, mama lui își amintește că învățătoarea îi spunea că nu învață prea bine. Dar anul ăsta școlar, ceva s-a schimbat și crede că meditațiile au ajutat. „Odată a venit de la școală cu 10 și am zis «du-te, măi, de aici, cum să vii cu 10?». Mă șochează, nu îi plăcea cartea, dar la meditație îi place la nebunie”.

Mama e încântată că băiatul e pasionat de gramatică, o materie la care se descurcă singur, fără ca ea să mai verifice. De fapt, de când se duce la meditații, sunt rare momentele când mai are nevoie să-i verifice temele. Mamei i s-a luat o piatră de pe inimă, fiindcă îi era teamă că, atunci când va începe gimnaziul, nu va mai ști să-l ajute. Își dorește pentru el și ceilalți frați să rămână în școală cât de mult se poate și să învețe. „Noi am fost chinuți de vai de capul nostru, vrem să nu ducă lipsă de mâncare, de haine, de nimic”.

P., 12 ani, este un copil lipicios, care imediat ce te cunoaște te întreabă dacă îți place muzica. Asta pentru că muzica e sprijinul ei: când e tristă merge în camera ei, își pune un CD cu melodii, cântă odată cu ele și brusc se liniștește. De-asta și-ar dori să devină profesoară de muzică.

Locuiește împreună cu bunica sa. E. o crește pe P. de când era un bebeluș. De șapte ani, au rămas doar ele două. P. este un copil grijuliu, sociabil și vesel și este singurul nepot care i-a rămas aproape bunicii.

Pentru că îi place să citească, unul dintre cele mai frumoase momente de anul trecut ale lui P. a fost când a primit în dar de Crăciun, din partea fundației, cartea “Povești de seară pentru fete rebele”, o colecție de povești despre femei activiste, scriitoare, medici, politiciene și cercetătoare. A citit-o în trei zile și i-a povestit apoi și bunicii ei despre femeile care au schimbat lumea. Meditațiile o ajută în special la limba engleză, la care bunica nu se pricepe. „S-a ridicat și la română și matematică”, spune ea. „Mereu are caietul aproape și-și ia notițe. E un ajutor bun și mare, mai ales pentru mine și pentru ea. Din pensioara mea tot strâng, că eu știu ce va fi după mine?” E. își dorește ca nepoata să ajungă la liceu.

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

Botoșani

Despre școală

Doamna Fercalo este directoarea Școlii „Ioan Păun Pincio” din comuna Mihăileni, unde 240 de copii învață la grădiniță și în clasele primare și gimnaziale. Doamna Fercalo a intrat în sistemul de educație în 1994, ca învățătoare, iar de zece ani predă limba engleză elevilor de gimnaziu. S-a născut într-un sat din apropiere și aici a trăit toată viața, așa că de ani de zile vede problemele sociale din comunitate, vede cum unii elevi pierd contactul cu școala, iar părinții nu mai au nicio așteptare pentru viitorul copiilor. Unii părinți își doresc ca fiii sau fiicele lor să plece la muncă în străinătate, alții să lucreze pe șantier, iar pe doamna Fercalo o întristează gândul că puțini visează la liceu sau la facultate, în țară. Crede că elevii din Future Acceleration Program vor prinde curajul să-și creioneze planuri de viitor sănătoase, așa cum merită fiecare copil.

În 2020, școala online nu a fost ușoară pentru multe familii din Mihăileni, spune directoarea, „mai ales în cele cu mulți copii, cu o singură cameră încălzită, cu copii în ciclul primar și unde mama era una singură și trebuia să stea lângă toți patru.” Orice ajutor e binevenit, crede ea, pentru că „resursele în mediul rural sunt destul de limitate”. Bursele și meditațiile și-au făcut simțite efectele în mod special în evoluția copiilor. „Profesorii de matematică și română au văzut că altfel comunică copiii. Înainte refuzau comunicarea efectiv, acum au început să mai comunice, sunt OK”.

Carolina Enea este directoarea Liceului Tehnologic Bucecea, unde predă istorie din 1998, când a intrat în învățământ. A crescut în județul Bacău și venise în Bucecea pentru un singur an de muncă. „Chiar mă întrebau copiii dintr-o clasă: «De ce ați rămas aici?»». Păi, probabil asta a fost menirea mea, să rămân aici, să vă învăț pe voi”, spune zâmbind.

Bucecea este un mic orașel, iar liceul pe care doamna Enea îl conduce are 766 de elevi, în toate ciclurile de învățământ, inclusiv cel preșcolar. Au fost și ani în care numărul elevilor depășea 1.000, dar în ultima perioadă multe familii au emigrat, spune directoarea Enea, pentru că aici e greu să găsească un loc de muncă, iar „copiii întâmpină dificultăți familiale”. Elevii care sunt înscriși în Future Acceleration Program „sunt copii din familii monoparentale, orfani, copii care se află într-o familie cu mai mulți membri”.

În timp, unii elevi pierd legătura cu școala mai ales în gimnaziu, când trecerea de la clasele primare implică multe schimbări, de la sistemul de predare până la apariția profesorilor. Un ajutor ca Future Acceleration Program, spune doamna Enea, poate face diferența: „Acoperă acest interval de vârstă, de gimnaziu, pentru că e momentul în care te poți pierde. Este bine să fie o continuare a activităților din școală în afara școlii, prin persoane care pot reprezenta o autoritate mai puternică și o influență imediată”.

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

Botoșani

Despre școală

Paula Gavriluță este profesoară de muzică în programul Academia de muzică și educație pentru copii „George Enescu”, care a început în casa mamei lui George Enescu, din satul Mihăileni. Clădirea a fost restaurată în ultimii ani de Fundația Pro Patrimonio, astfel încât să devină un loc al comunității și nu un simplu muzeu. Ideea proiectului a venit când unul dintre meșterii constructori s-a întrebat cum ar fi dacă și copiii lui ar face ore de muzică aproape de casă. Un gând curajos, într-un sat în care, ca în multe altele din România situate la distanță mare de oraș, copiii nu au oportunități de cursuri opționale, de teatru, de cinema.

Așa că din toamna lui 2020, 24 de copii din localitățile Mihăileni și Vârfu Câmpului învață, împreună cu doamna Gavriluță, istoria muzicii, teorie muzicală și să cânte la fluier german.

În vârstă de 34 de ani, Paula Gavriluță este pasionată de muzică de când se știe. I-a fost mereu aproape pentru că și bunicul, și tatăl, și unchiul ei au cântat și cântă în fanfare. A învățat să cânte la pian și violă, iar în facultate, la Academia de Muzică „Gheorghe Dima” din Cluj, a urmat Pedagogia Muzicală. Și ea, și sora ei sunt acum profesoare de muzică, iar fiica ei, care are 13 ani, cântă la clarinet.

Prin ora săptămânală de muzică (de câteva luni mutată din casa lui George Enescu în format online), Paula își dorește să-i stimuleze pe copii să se exprime prin muzică, să-i facă curioși, să-și pună întrebări. „La fiecare oră încerc să le introduc câte o curiozitate, câte o noutate muzicală, o audiție, mici teme cunoscute din reclame. Și atunci ei, când văd libertatea asta de exprimare, au o deschidere mare. Să se exprime, să fie liberi, să-și spună punctul de vedere, asta contează cel mai mult”.

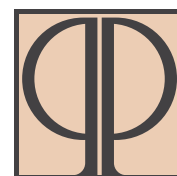

Comunități în România:
Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

Botoșani

Partener strategic:

Fundația Pro Patrimonio

The Romanian National Trust
PRO PATRIMONIO
FOUNDATION

Dl. Șerban Sturdza, arhitect și director executiv al Fundației Pro Patrimonio de 20 de ani, caută soluții pentru conservarea patrimoniului românesc. „Pentru noi, UiPath Foundation a fost o picătură de oxigen venită la timp pentru terminarea unui proiect important, Casa Enescu, la Mihăileni”.

Când aproape terminaseră restaurarea casei și deja aveau un program educativ în minte, în lumea muzicii, arhitectul Sturdza a povestit despre casa de patrimoniu de la Mihăileni și despre muzică. „Cu ocazia asta s-a născut un proiect de educație care s-a calat perfect pe ceea ce doream și pe care încercăm să-l extindem.”

Problema apărută la Pro Patrimonio, unde echipa e formată preponderent din arhitecți, a fost că odată terminată restaurarea, nu știau cum să-i dea un sens public casei, pentru comunitate. Împreună am reușit să găsim acest sens. „Am inițiat împreună un program de educație muzicală și am adus Future Acceleration Program în comunitate pentru aproximativ 20 de elevi”, spune arhitectul, „iar pentru noi a fost o lecție procesul atent de recrutare a persoanelor, care până la urmă a dus la un rezultat bun.”

Dovada, spune domnul Sturdza, sunt cele 500 de ore investite dintr-un an, lucru care le dă curaj să facă și mai bine celelalte proiecte pe care le plănuiesc, „pentru că s-a acumulat o experiență remarcabilă”.

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

Botoșani

Partener strategic:

Fundația Pro Patrimonio

Adelina Ifrim, 23 de ani, este coordonatoarea Future Acceleration Program din Botoșani. E omul care a ajuns cel mai des în casele copiilor, fie ca să-i ajute pe cei mici la orele online, fie ca să împartă pachetele de rechizite sau alimente, ori pur și simplu ca să mai vorbească cu părinții. Adelina este din Bucecea și, după ce absolvit Psihologia la Iași, s-a întors acasă. I-a fost ușor să înțeleagă comunitatea de familii în care lucrează acum, fiindcă e de-a locului și știe câtă nevoie au copiii de aici de un sprijin educațional. „Am grijă de ei atunci când apar probleme, fie cu tabletele, fie în familie și nu pot participa. Încerc să văd ce s-a întâmplat, cu ce aș putea să-i ajut, sunt acolo pentru ei în cazul în care nu reușesc să gestioneze situațiile. Dacă nu pot participa, îi îndrumăm să se uite pe Google Classroom, unde au teme și prezentările, și încerc să le mai explic și eu o dată, atât cât mă pricep, și îi încurajez să recupereze singuri”.

Zona Botoșaniului și a Dorohoiului, unde se află casa lui Enescu de la Mihăileni, are tradiție muzicală instrumentală și vocală, spune Adrian Hariga, coordonator de proiect al Fundației Pro Patrimonio. Adrian spune că și-a dorit ca acest proiect, creat împreună cu UiPath Foundation, să le dezvolte copiilor „structură ritmică, logică, disciplină, gândire critică. Am observat că participarea în acest program îi încurajează să-și exprime emoțiile și bucuria, să creeze noi relații de prietenie în grup”.

Adrian, 43 de ani, este sociolog și a copilărit în comuna Vârfu Câmpului, iar proiectul restaurării și al parteneriatului cu UiPath Foundation l-a întors acasă, aproape de un interes pe care l-a avut mereu: educația. Adrian e bucuros că după aproape un an de proiect s-a creat un ecosistem educațional, care funcționează pentru fiecare copil în parte. Părinții sunt mai atenți la parcursul educațional al copiilor, au învățat că trebuie să întrebe profesorii cum au evoluat copiii sau să-i anunțe dacă cei mici nu pot ajunge la școală. „Am observat o creștere a interesului și la celelalte materii, au devenit mai activi, au început să pună întrebări”, spune Adrian. „Sunt primele semne că încep să capete mai multă încredere în ei”.

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

București Ferentari

Copiii din cartierul Ferentari, una dintre cele mai sărace zone din București, nu au multe oportunități de a-și construi un viitor mai bun. Cresc în familii numeroase, cu părinți care nu au mers la școală, în apartamente înghesuite din blocuri scrojite, pe străzi unde sunt expuși la violență, consum și trafic de droguri, criminalitate și riscă să abandoneze la rândul lor școala sau să ajungă la închisoare.

Prin sprijinul educațional și material oferit prin Future Acceleration Program, 37 de copii din Ferentari sunt susținuți într-o importantă etapă din viața lor. Participă la meditații online la matematică, limba română și limba engleză, prin care au șansa să recupereze din decalajele educaționale și să navigheze în lumea digitală; sunt îndrumați de mentori din cadrul companiei UiPath, cu care dezvoltă relații de încredere și prietenie; participă la activități nonformale, cum sunt taberele de vară, unde au șansa să-și descopere pasiuni și să-și facă prieteni din alte orașe. Sunt activități care, dincolo de cunoștințele practice, le oferă încredere, ghidaj și curajul de a visa la un viitor mai bun.

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

București

Despre copii

A. avea foarte multe absențe când a intrat în Future Acceleration Program, în 2019. Era în clasa a VIII-a și risca să abandoneze școala. Un an mai târziu, e în clasa a IX-a la o școală profesională de mecanică, își face temele, intră mereu la timp la orele de meditații online și răspunde de fiecare dată. Are încă goluri de acoperit, dar a înțeles că e important să-și continue studiile. Pentru că îi place româna, ar vrea să devină meditator, să ajute alți copii să învețe, așa cum îl ajută pe el profesorii la meditații.

Pe K., tatăl ei n-o vedea preocupată de școală, înainte să participe la meditațiile online oferite de fundație. Acum are 12 ani și multe idei despre cum își vede viitorul. Pentru că îi place dansul, crede că ar putea fi coregrafă. Dar i-ar plăcea să fie și veterinar – iubește și câinii –, sau compozitor – ascultă orice gen de muzică, mai puțin operă. Se descurcă bine și la engleză, pe care o exersează la meditații, dar și pe Duolingo. La început, tatăl n-a vrut s-o lase să participe la activitățile fundației, dar când a văzut-o tristă că nu poate merge în tabără, s-a dus la școală să afle mai multe. Se bucură că a acceptat, pentru că altfel n-ar fi putut s-o trimită; nici în concediu n-au mai fost de ani buni. Acum e mulțumit de tot ce face fiica lui la Clubul de Educație Alternativă, precum și în programele educaționale: de cursurile de dans, pentru că petrece prea mult timp pe telefon și tabletă; de bursă, din care se încălță sau se îmbracă, dar care e și un mod de responsabilizare. „Nu-ți da nimeni pe degeaba nimic în viață”, îi spune. „Pentru orice primești, trebuie să dai ceva înapoi.”

Dar cel mai important, i se pare că se descurcă mai bine la școală de când face meditații, pe care nu și le-ar fi permis altfel. El lucrează în construcții și își dorește un viitor și o muncă mai ușoară pentru copiii lui, nu să înghețe pe șantier, în ploaie, în frig, în vânt, în praf. „Nu că nu ești om, de acolo vine pâinea și mâncarea, dar de ce să stai în frig sau ploaie? Trebuie să înveți, tu să faci mai bine ca părinții.”

B., 16 ani, se pregătește de examenul de Bacalaureat, vrea să fie make-up artist, dar e pasionată și de sport, care o relaxează. A făcut volei, baschet, fotbal și dansuri, iar acum merge la CrossFit. Mama ei nu a mers la școală, iar munca pe care o face în scări de bloc e grea: se trezește la patru dimineața, trage cazane după ea, urcă și 10 etaje pe scări. De asta îi spune mereu că e important să se țină de școală „ca să aibă o meserie”; să nu muncească cu ziua și să depindă doar de ea. E mândră când o vede cât de mult învață, de la ora 14:00, când termină orele, până la nouă seara.

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

București

Despre copii

Părinții lui V., care are 12 ani și visează să devină mecanic, s-au gândit mult dacă să-l lase în tabăra organizată în vara lui 2019. Nu fusese niciodată plecat și s-au întrebat cum o să stea într-un loc pe care nu-l cunoaște. „E un pic cam dificil să treci dintr-o lume în alta, e totul altfel pentru el”, spune mama lui, care îl vede uneori cam timid și retras. Dar din tabăra de la munte băiatul i-a sunat în fiecare seară și le-a povestit cum s-a dat cu tiroliana, cum a tras cu arcul, cum s-a jucat cu ceilalți copii. Când s-a întors, le-a arătat poze și abia a așteptat ediția din 2020, pentru care și-a pregătit bagajul cu câteva zile înainte.

Tabăra din 2020 s-a ținut, însă, doar online, una dintre schimbările aduse de pandemie în viețile copiilor. Le-a lipsit să fie fizic împreună cu prietenii lor, dar le-au plăcut cursurile de bricolaj, de desen, de programare și, mai ales, magicianul care a scos un iepure dintr-o pălărie.

Tot online au fost și școala și meditațiile, o provocare pentru copiii din familii numeroase, cum e și V., care locuiește într-un apartament cu două camere alături de alți șase frați, dintre care patru sunt și ei la școală. Pentru că ea și soțul ei nu știu să citească, mama lui V. ar vrea să-și vadă copiii terminând măcar câteva clase. „Îmi doresc ca măcar ei să învețe, să aibă o situație cât de cât mai bună. Să nu fie chinuți cum am fost noi.” Așa că sprijinul pe care îl primesc i se pare „foarte important”. Se descurcă mai bine la școală de când face meditații, problemele de pronunție pe care le are încep să se amelioreze de când a început ședințe de logopedie, iar bursa pe care o primește lunar e de ajutor. „Uneori îl îmbrac, uneori luăm de mâncare”. Mamei i se pare important mai ales felul în care adulții cu care interacționează în proiectele fundației îl ghidează și comunică cu el. „Degeaba îi spun eu, ca mamă sau tată. Dâșii au experiență, studii, știu ce să le spună, cum să le explice, să le transmită mai multe lucruri.”

Dacă la început le-a fost mai greu să înțeleagă ce se preda la orele online, după tot acest timp, au început să se obișnuiască. I-a ajutat că profesorii le explică cu răbdare și se asigură că fiecare copil înțelege. Așa a câștigat V. mai multă încredere să răspundă la ore, așa a reușit A. să ia note mai bune, așa a prins B. curaj să citească mai mult la engleză, pe care n-o prea știe, dar și-ar dori s-o învețe.

Copiii au amintiri frumoase și din activitățile pe care le-au făcut, înainte de pandemie, împreună cu mentorii lor. Pentru A., cel mai frumos a fost când s-au dat cu barca în Herăstrău și au vâslit pe rând; pentru V., când au jucat biliard într-un mall și când a învățat să înoate, în tabără, ajutat de mentora lui; K. i-a plăcut cel mai mult vizita la un adăpost de câini, iar B. - cea de la un atelier de croitorie.

Încrederea pe care relația cu mentorii le-o oferă copiilor e însă mai importantă decât activitățile, crede Mina Gălii, Coordonator Local în București și membră a echipei UiPath Foundation. „Sunt niște adulți care vin în viața copiilor cu toată deschiderea și care oferă încredere ca de la adult la adult. Ceea ce, pentru încrederea în sine a copiilor, cred că o să conteze foarte mult în timp.”

E o încredere pe care unii dintre ei o simt deja în viața de zi cu zi: când își depășesc emoțiile la ore, când au curaj să le spună profesorilor că n-au înțeles ceva sau când își fac planuri pentru viitor. „Curajul înseamnă totul pentru mine”, spune B., „pentru că dacă n-ai curaj, nu poți să faci ce-ți dorești”. „Curajul înseamnă să ai ambiție”, spune și K., „să poți să faci lucruri pe care nu le-ai mai făcut și să nu-ți fie frică de nimic.”

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

București

Despre școală

2020 a fost un an dificil și atipic pentru toată lumea, cu atât mai mult pentru elevii din comunități vulnerabile, cum sunt cele din cartierul Ferentari din București. Pe lângă faptul că n-au mai putut veni la școală să-și vadă profesorii și colegii, spune Loredana Popa, directoarea Școlii Gimnaziale „Petrache Poenaru”, mulți copii au întâmpinat probleme și acasă, având părinți care și-au pierdut locurile de muncă, majoritatea în industria ospitalității. Pe fețele copiilor, directoarea a citit „tristețe și nesiguranța zilei de mâine, ceea ce nu e deloc benefic la vârsta lor”.

Școala a încercat să mențină comunicarea cu ei – întâi pe WhatsApp pe telefon, apoi prin tablete primite de la primărie. Dar nivelul de conexiune pe care-l poți atinge într-o oră de curs cu mai mulți copii e limitat. De asta crede doamna Popa că susținerea UiPath Foundation în comunitatea Ferentari e atât de importantă: atât prin orele de pregătire suplimentară, cât și prin sprijinul moral pe care-l oferă copiilor care fac parte din Future Acceleration Program. „Din păcate, sunt și cazuri în care copiii nu au acest sprijin, această căldură părintească, pe care prietenii noștri din UiPath Foundation au reușit să o aducă în sufletele copiilor.”

Pentru că participarea la ore și promovarea anului școlar sunt condiții pentru a face parte din programele fundației, coordonatorii locali au ținut legătura atât cu părinții elevilor, pentru a le înțelege cât mai bine provocările și nevoile, cât și cu diriginții lor. Au vorbit despre note și absențe și despre cum îi pot ajuta împreună. Colaborarea dintre școală și fundație e importantă, spune doamna Popa, pentru că elevii pot deveni reticenți la mesajele transmise de profesori. „E important ca și alții să le arate ce pot face în decursul vieții lor, unde pot să ajungă dacă își propun anumite obiective.”

Un rol important l-a avut programul de mentorat început în octombrie 2019, prin care fiecare copil din Ferentari înscris în program a interacționat regulat cu voluntari din compania UiPath, care s-au oferit să le ofere ghidaj. „Exemplele personale sunt foarte importante pentru dezvoltarea copiilor, pentru a-și alege meseria pe care și-o doresc și pentru a se dezvolta pe plan personal.”

Sunt progrese pe care le observă atât la școală, unde au note mai bune, cât și în comportamentul lor. Îi vede mai deschiși, mai receptivi și mai răbdători în interacțiunea cu colegii și cu profesorii. Sunt mai preocupați de școală și mai motivați, pentru că primesc o bursă lunară și tablete pentru meditațiile online. Importante pentru copiii din medii vulnerabile sunt și activitățile extracurriculare, crede doamna Popa, cum a fost tabăra din vara lui 2019, unde au făcut drumeții, au tras cu arcuș, s-au dat cu tiroliană. „Li s-au deschis noi orizonturi. Din păcate, în zonă sunt copii care provin din familii al căror orizont este foarte restrâns și nu îi lasă nici pe ei să exploreze”.

Copiii au nevoie în primul rând de încredere, spune directoarea școlii cu holuri decorate cu picturile elevilor. „De încredere în ei înșiși și de încredere că societatea în care ei trăiesc și se dezvoltă reușește să-i ajute. Asta contează enorm.”

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

București

Partener strategic:

Policy Center for Roma and Minorities

Policy Center
for Roma and Minorities

Când a început pandemia, cu o zi înainte ca școlile să se închidă, Lavinia Frățilă, Directoarea Executivă a Fundației Policy Center for Roma and Minorities, partenerul nostru din mai 2019, ne-a scris și ne-a spus că nu va deschide a doua zi Clubul de Educație Alternativă. Știa cât de riscant e să se întâlnească fizic la Club – un apartament de trei camere de la subsolul unui bloc din Ferentari, unde 100 de copii din zonă își făceau lecțiile după ore și participau la cursuri de engleză, digitalizare, teatru, muzică sau street dance – și s-a bucurat să găsească înțelegere și sprijin pentru a muta toate activitățile în online.

Împreună am cumpărat telefoane și tablete, am mobilizat mai mulți profesori voluntari, care să lucreze online cu copiii, i-am sunat pe rând să-i convingem să participe la cursuri. Am mutat online inclusiv activități ca fotbalul sau dansul: profesorii le trimiteau în fiecare zi provocări, pe care ei să le ducă la capăt și să le filmeze. „Am reușit să creăm din două fundații o echipă care să lucreze spre binele copiilor”, spune Lavinia.

Dincolo de aspectele logistice, provocarea a fost să transpună în mediul online relațiile de încredere create în spațiul sigur pe care copiii îl găseau la Club, unde se puteau exprima liber, lucrau cu profesori interesați de ei și de viitorul lor, primeau încurajări.

Colaborarea noastră a oferit un model în mijlocul acestei provocări, spune și Livia Rădăcină, Manager de Proiect al Policy Center for Roma and Minorities. „Future Acceleration Program creează o platformă în care beneficiarii și profesorii lor reușesc să stabilească acele relații statornice și puternice care le permit copiilor să fie vulnerabili, să spună: «Aici nu înțeleg, aici greșesc, aici chiar nu știu. Deși sunt în clasa a VI-a, eu noțiunea asta de clasa a II-a n-o stăpânesc și am nevoie de ajutor.»”

Adaptarea meditațiilor în funcție de nevoile copiilor, experiența și încrederea pe care Policy Center a câștigat-o în cei 11 ani de când activează în Ferentari și colaborarea strânsă dintre cele două fundații au contribuit la schimbările pe care le văd în comportamentul unora dintre copii. Îi văd mai încrezători, și-au acoperit din goluri, au devenit mai deschiși, mai curioși și mai curajoși să spună atunci când nu înțeleg ceva. „Li s-a stârnit interesul, plăcerea și curiozitatea pentru studiu”, spune Lavinia. „Au început să-și dorească mai mult, să crească mai mult, să vadă că există alternativă.”

Continuarea și finalizarea studiilor nu mai par „un munte de neurcat”, crede și Livia, „ci înțeleg și-și asumă faptul că e un pas important în traseul lor.”

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

București

Coordonator local UiPath Foundation

Pentru Mina Gălii, impactul muncii pe care o face în comunitățile vulnerabile se vede în povestea de succes a fiecărui copil cu care lucrează. Atunci când află că i-a reușit ceva. Că a progresat la engleză, deși la început s-a temut că profesorii nu vorbeau deloc în limba română și a vrut să renunțe. Că răspunde cu mai mult curaj la ore. Că a promovat un examen sau că s-a străduit să ajungă acolo, în ciuda obstacolelor. Cum e A., care anul trecut avea zeci de absențe.

Să contribuie la educația copiilor din medii vulnerabile a devenit misiunea Minei după câțiva ani în care a lucrat în domeniul IT. Absolvisc Facultatea de Cibernetică și lucrez ca programator, dar când mama ei o suna și o întreba ce mai face, își dădea seama că zilele ei arătau la fel și treceau fără să simtă că face ceva important. Așa că s-a hotărât să-și schimbe cariera și să-și urmeze visul de a lucra cu copiii. Prin Teach for Romania, a predat trei ani într-un sat din Călărași unde ajungea cu trenul, apoi în patru școli din București.

Acum coordonează activitățile educaționale pe care le desfășurăm în comunitatea din București și zilele ei nu mai arată la fel. În unele, se ocupă de implementarea logistică a proiectelor: coordonează ședințele de meditații online, programul de mentorat și se asigură că elevii intră la timp la ore. În altele, vorbește la telefon cu copiii și cu familiile lor, pentru a le cunoaște cât mai bine provocările, nevoile și progresele. În starea de urgență, le-a dus măști și dezinfectanți și i-a învățat să folosească tabletele primite.

Știe dificultățile fiecărei familii, câți frați sunt, câte absențe au sau cât de greu le este copiilor să intre la orele online, din cauza mediului instabil în care locuiesc. Ține legătura cu diriginții lor și cu Policy Center for Roma and Minorities, partenerul local care desfășoară proiecte în comunitate de 11 ani. La Clubul de Educație Alternativă deschis de ei, un spațiu de câteva camere la parterul unui bloc, unde copiii își fac lecțiile după ore și participă la cursuri de engleză, teatru, muzică sau dans, au avut loc în primele luni și meditațiile noastre, până când pandemia a mutat totul online.

Pentru că a fost parte din proiect de la început, Mina se bucură să vadă progresele pe care unii dintre copii le-au făcut: cum e A., care acum e unul dintre cei mai serioși elevi, sau un alt elev care era în risc de delincvență și care, după ce mentora i-a fost aproape în situații dificile emoționale, a început să-și controleze mai bine episoadele de furie și să participe la activitățile online. La unii copii a observat progrese la engleză, pe alții îi vede că se exprimă mai ușor sau că au mai multă încredere în ei.

Nu toți răspund însă la aceiași stimuli și sunt și copii la care nu vede deocamdată o evoluție. „Cred că fiecare dintre noi are procesul lui”, spune Mina. „Nu sunt progrese liniare, nu toți copiii au crescut pe toate direcțiile, dar e important să le celebrăm pe cele pe care le-am observat.”

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

Vaslui

Din 2019, 25 de elevi de gimnaziu și liceu din Bogdănești și Grivița, din jurul orașului Bârlad, sunt bursieri ai Future Acceleration Program - intervenție educațională prin care primesc sprijin la limba română, engleză și matematică, precum și burse lunare financiare și ajutoare recurente de rechizite și haine. Toate acestea ușurează familiile lor de presiuni suplimentare, care adesea devin o piedică în a ține copiii în școli.

Pentru că satele în care familiile locuiesc sunt la cel puțin 10 kilometri distanță de orașul Bârlad, părinții nu reușesc să-și păstreze un loc de muncă constant: naveta și un serviciu de opt ore devin incompatibile cu responsabilitățile de părinte. Alte familii se confruntă cu probleme și mai complicate din cauza absenței părinților, care fie au plecat la muncă în străinătate, fie i-au abandonat. Cu astfel de provocări acasă, copiilor le e dificil să se concentreze la școală și rar speră la un viitor mai blând.

Programul îi ajută pe acești copii să devină curajoși, spune Mihaela Zanoschi, Directoarea Executivă a Asociației Bună ziua, copii din România, partenerul nostru strategic în județul Vaslui. „Trebuie să știi ce să faci cu bagajul de cunoștințe, să îndrăznești să visezi, să vezi că situația în care ești nu este o barieră în a deveni un om cum visezi tu să fii în societate. E un proces și nu avem această practică de a încuraja copiii, mai ales când toate celelalte lucruri sunt împotriva lor - situația economică, geografia locului de unde vin”.

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

Vaslui

Despre copii

D. are 14 ani și locuiește într-o casă cu două camere în comuna Bogdănești, împreună cu sora sa în vârstă de 9 ani și cu părinții. Pasiunile lui sunt fotbalul pe uliță, mersul pe bicicletă și sculptatul în lemn. Face săbii pentru copii din cartier, cu care se joacă toți.

„2020 a fost un an al încercărilor”, spune D., care nu avea nici laptop, nici telefon când a început școala online, primăvara trecută. Dar când a început meditațiile online cu profesorii din program și a primit și tableta, lucrurile au revenit la normal. „Dacă nu era tableta, nu mă descurcam cu școala deloc”.

La meditații înțelege mai bine decât la școală, fiindcă profesorii îi explică mai clar. În plus, pentru că grupele sunt formate din 14-15 copii, D. simte că fiecare primește mai multă atenție. Și e mai ușor pentru ei să întrebe dacă nu au înțeles ceva. „Am învățat să mai am o leacă de răbdare, înainte, când nu știam ceva la ore, chiar mă panicam”.

„Băiatul a devenit mai responsabil, mai ordonat”, spune mama lui. „Când copiii încă se joacă pe drum, el e deja gata, știe că vin meditațiile. Dacă o să învețe, o să poată ajunge om, altfel rămâne aici și e greu”. Mama are 39 de ani și de când a devenit părinte muncește acasă, are grijă de copii și de gospodărie, în timp ce soțul muncește prin sat. Cu opt clase și venind dintr-o familie cu opt copii („Nu suntem din familie educată, noi suntem cu pământul”), își dorește ca D. și sora lui să aibă parte de educație. Își dorește ca bursa să-i ofere băiatului curajul de a spera la un viitor în care să nu trăiască de azi pe mâine. „Acum el e cuminte, învață, mă bucur pentru el. Nu e extraordinar la învățătură, dar eu sunt mulțumită, pentru că până acum a putut face mai multe decât mine”.

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

Vaslui

Despre copii

M. (13 ani) și A. (14 ani) sunt în clasa a VII-a la școala din Bogdănești și amândurora le plac engleza și fotbalul. Deși uneori le e dor de meditațiile în format fizic, pe care le făceau înainte de pandemie (sunt înscrise în Future Acceleration Program din 2019), li se par captivante și meditațiile de acum, în format online, și e o bucurie că fiecare are tabletă. A. viseză să continue educația la liceul militar. Planul îi surâde și lui Mihai: amândoi cred că în felul ăsta ai un loc de muncă garantat și privești cu ochi buni siguranța. Unii oameni i-au spus că armata nu e potrivită pentru ea, dar fata nu vrea să renunțe la visul ei; spune că asta va fi forma ei de curaj: să se înscrie peste un an la liceul militar.

Fetei „nu prea îi place să fie nedreptățită”, spune mama ei, „învață, este înțeleghătoare. În situația în care atâtea posibilități avem, nu-mi pune condiții să-i iau una sau alta”. M. o crește singură pe A. Bursa primită a venit într-o perioadă dificilă, în care mama se întreba cum o va scoate la capăt. Bunicul, care o sprijinea financiar, tocmai murise, iar ea nu mai primea nici ajutor social de la primărie. Serviciu nu avea, fiindcă nu mai avea cu cine să-și lase fiica, cât timp ar fi fost la muncă în oraș și pe drumuri. Mai muncea cu ziua prin sat, dar era „cam la limită, ceva trebuia făcut că copilul creștea”. Atât bursa, cât și meditațiile „au venit într-un moment extraordinar de bun, spune M., „am zis că mi-a pus Dumnezeu mâna în cap”. „Suntem mulțumiți, văd că merge bine, la matematică e mai greu dar nu o forțez. Dacă a luat 6-7, nu-i spun „Trebuie să vii cu 10!”. Îi spun „făci tot posibilul să remediezi nota.” Mama crede că asta e șansa fiicei sale să aibă mai multă educație decât ea: „Putem să visăm spre mai bine. Dacă eu nu am avut posibilitatea, nu înseamnă că trebuie să fie la fel. Chiar și când ia o notă mai mică, nu-i nimic, o să iei și una mai mare”.

Surorile M. și C. locuiesc într-o zonă izolată, pe un delușor unde mai ales pe vreme rea - ploaie sau ninsoare - mașinile nu prea urcă. Așa că ele merg pe jos cam 30 de minute spre microbuzul școlar, în fiecare dimineață.

C. are 13 ani și e pasionată de fotografie și muzică. Îi plac mai ales artiștii ruși, ca Mia Boica și Alex & Rus. De-o vreme o pasionează și exercițiile la matematică, mai ales de când face meditații. Noțiunile sunt explicate clar și astfel are ocazia să-și pregătească mai ușor tema pentru școală. În ultimul an a prins curaj să iasă mai des la tablă, să ridice mâna și, în general, „să fac ceva de care îmi era frică”.

Și M., sora ei de 12 ani, spune că a trecut prin aceleași schimbări. Dacă înainte era foarte emoționată când era pusă de profesori să răspundă, acum ridică mâna de fiecare dată. Își dorește să devină medic veterinar, fiindcă de mică a fost în preajma animalelor din curte - le îngrijea și bandaja când se loveau.

Tatăl lor le crește singur de când aveau 4 și 5 ani. Nu le-a dat la grădiniță, fiindcă nu au una în sat. El muncește cu ziua prin sat încă de când copilele erau micuțe și le putea lua cu el. Deși teoretic ar mai putea găsi de muncă în oraș, n-ar avea cum să lucreze acolo, fiindcă nu ar avea cine să aibă grijă de fete. Pentru că se descurcă de la o zi la alta, bursele fetelor și meditațiile au făcut diferența „Dintr-o dată s-a dublat venitul”, spune N. „A fost extraordinar. Se cunoaște și la note la școală, de când au început meditațiile”.

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

Vaslui

Despre școală

„În comuna noastră situația economică este precară, foarte multe familii trăiesc doar din alocații și din ajutorul social”, spune Anda Maria Negrea, directoarea Școlii „Horia Stamatin” din comuna Bogdănești. „Foarte mulți copii se pierd, nu își mai urmează școala, nu mai merg la liceu, deși sunt copii cu potențial intelectual ridicat. Merg cu ziua la muncă la alte familii sau abia așteaptă să facă 18 ani pentru a porni munca afară, oriunde”. Doamna Negrea este profesoară de matematică de 16 ani și cunoaște îndeaproape comunitatea, fiindcă aici a crescut și ea. În ultimul an și ea, și colegii săi profesori au văzut progrese la copiii înscriși în Future Acceleration Program, în ciuda pandemiei. „Nu mai sunt timizi, se văd acele ore suplimentare, au căpătat mai multă încredere în ei și rezultatele școlare s-au schimbat în bine. Iar bursa este ca o mană cerească pentru ei. Mulți părinți din program nu au un minim financiar pentru a-i ajuta pe copii, nu au cu ce-i îmbrăca, este foarte greu să îmbrace 4-5 copii și să mai plătească și naveta la liceu”.

Aceleași lucruri le vede și Irina Munteanu, directoare a Școlii Gimnaziale „Stroe Belloescu” din Grivița, o altă comună la câțiva kilometri distanță de orașul Bârlad. Și aici Asociația Bună ziua, copii din România a selectat trei copii de gimnaziu pentru Future Acceleration Program. Doamna Munteanu, care este profesoară de matematică în școala din Grivița de 10 ani, a ales elevi „cu potențial”, despre care știa că dacă ar avea mai multe activități educative în afara școlii, ar putea să-și continue educația și mai departe, spre liceu sau facultate. Directoarea a văzut schimbări importante la copii. Se descurcă mai bine la școală, dar ce e mai important, spune doamna Munteanu, au atitudine. Înainte nu aveau curaj să le spună profesorilor ce-și doresc, acum „comunică și te întreabă și „de ce?”. De asta e nevoie: să ia atitudine în viața lor, să știe să distingă ce e bine și ce e rău”.

Anul trecut, doamna Munteanu și alți trei colegi din școală au participat în programul de formare Teaching as Leadership, pe care l-am organizat împreună cu organizația Teach for Romania, în care profesorii și-au dezvoltat gândirea strategică, leadershipul personal și reziliența. Cursurile au ajutat-o pe doamna Munteanu să aibă spirit de inițiativă, să privească mai constructiv problemele care apar, „să nu ne împiedicăm că nu se poate sau că e greu”. Se întâmplă adesea ca elevi de clasa I să învețe greu literele sau să nu aibă răbdare să scrie, dar atitudinea pe care ar trebui să o aibă învățătorii, a învățat doamna Munteanu, este una de răbdare, nu de resemnare. „Nu trebuie să ne gândim „asta e, lucrez cu alții”. Trebuie să-l împingi și pe el, poate nu o să-l înveți tabla înmulțirii până la sfârșitul anului, dar, dacă reușești să-l ordonezi acolo în foaie, eu zic că face mult. Asta am învățat: că trebuie să tragi de tine să cauți soluții”.

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

Vaslui

Partener strategic:

Asociația „Bună ziua,
Copii din România”

Mihaela Zanoschi a fondat în Bârlad Asociația Bună ziua, copii din România (BZRO) în 1999, alături de un grup de voluntari olandezi, care veniseră în țară să ajute copiii din centrele de plasament. Pe atunci, în România, 100.000 de copii părăsiți locuiau încă în centre-mamut în sistemul de protecție a copiilor, iar Vaslui era un județ cu mulți copii abandonați în astfel de centre rezidențiale. Mihaela tocmai absolvise Facultatea de Asistență Socială, când a participat la prima întâlnire cu olandezii care voiau să creeze o organizație în Bârlad. De zece ani, ea și organizația pe care o conduce lucrează mai ales în comunități rurale din jurul orașului, cu copii din familii dezavantajate social, cu acces dificil la educație. Mihaela spune că, în proiectele din ultimii ani, derulate prin diverse finanțări, a văzut cum copiii cu care lucrau înfloreau după un an și jumătate în care se apropiaseră de ei, de familii, de școala din comunitate. În comunități nu se găsesc resurse pentru ca astfel de proiecte, pe care BZRO le începe în comunități, să fie continuate de autoritățile locale, spune Mihaela. „Vorbim despre primării în care nu este vorba că nu au oameni bine pregătiți sau intenții bune, dar uneori nu au resursele financiare sau sunt atât de preocupați de urgențe, încât prioritățile copiilor nu mai au loc pe agendă”.

Parteneriatul nostru, început în 2019, este important pentru BZRO, fiindcă rezolvă exact această problemă. „Programele educaționale sunt programe în care trebuie să investești mai mult timp și să însoțești copilul o vreme îndelungată, să faci tot ce e posibil în comunități ca să-i păstrezi la școală”, spune Zanoschi.

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

Vaslui

Partener strategic:

Asociația „Bună ziua,
Copii din România”

Carmen, Asistent de Proiect la BZRO, spune că, la începutul pandemiei, a fost muncă grea cu școala online a copiilor. Au învățat să se conecteze, ce înseamnă un link, unde trebuie pusă parola, dar au fost și probleme de conexiune pentru cei care locuiesc în zone rurale izolate, unde semnalul de internet nu ajunge, mai ales pe vreme rea. „Erau frustrări că nu puteau auzi profesorii, dar i-am învățat să aibă răbdare, le-am tot schimbat cartelele pe alte rețele. Majoritatea reușește să se conecteze și să audă profesorii și asta e o mare bucurie pentru noi”.

Alina este Director de programe și coordonatoarea locală Future Acceleration Program din localitățile Bogdănești și Grivița. Ea spune că, de cele mai multe ori, copiii cu care lucrează sunt obediți, nu au curaj să-și spună părerea, au o stimă de sine destul de scăzută și nu știu foarte bine ce e bine pentru ei. Faptul că văd oameni, ca cei din echipa BZRO și ai fundației, sau profesorii de la meditațiile online, care se interesează de ei, care vorbesc cu ei, care nu-i judecă sau critică, le dezvoltă stima de sine și curajul.

În ultimul an, progresele au fost mari: trei dintre ei au fost admiși la licee bune din Bârlad, sunt punctuali la meditații, s-au descurcat bine la tranziția către școala online, deși mulți nu mai folosiseră până atunci telefonul sau tableta. Se ajută unii pe alții în timpul meditațiilor online. „Vrem să le arătăm că, deși avem bariere și limite, măcar încercăm să vedem dacă le putem depăși și, dacă nu putem, e în regulă”, spune Alina. „Aveam inclusiv copii care plângeau când încercam să ne jucăm cu ei și nu reușeau să-și gestioneze emoțiile, acum ies în față, răspund la meditații, răspund mesajelor noastre, au mai mult curaj. Au nevoie să vadă că se poate. Dacă la început nu aveau planuri de viitor, știau doar că le place româna sau matematica, acum știu că vor să devină cadre militare sau medici, ceea ce este lucru mare. Și părinții au prins mai mult curaj, pentru că-și dau seama că, dacă își sprijină copiii și le sunt alături, pot vedea în ei oameni care reușesc în viață”.

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

Cluj

Pentru 30 de elevi din Cluj-Napoca și împrejurimi, normalul înseamnă să fie mai mulți frați într-una sau două camere, să se încălzească la lemne sau să nu aibă curent. Rutina școlii este mai greu de ținut, când unii nu au liniște, calculatoare sau internet. Unii provin din familii monoparentale, alții și-au urmat aici mamele care au vrut să scape de violența domestică și să-i țină și pe ei în siguranță.

Școala a devenit, și ea, un spațiu al siguranței, dincolo de orice învățătură. Un spațiu cu mai multă căldură și în care sunt ascultați. Însă școala și învățătorii încearcă să joace mai multe roluri deodată - să fie și cea care te învață tabla înmulțirii, și cea care te învață despre igienă sau cum să aștepti să-ți vină rândul ca să vorbești.

Cei 30 de copii, majoritatea elevi la gimnaziu, sunt într-un moment al vieții în care au nevoie de un plus de susținere. Aici intervine Future Acceleration Program, care acționează ca o rețea de sprijin în jurul copiilor, pe parcursul mai multor ani. Prin meditații la română sau matematică, prin tabere, burse și mentorat, programul vine să-i ajute în traseul lor educațional și, simplu spus, să le crească, pe termen lung, calitatea vieții.

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

Cluj

Despre copii

Pot să mă exprim liber

R. este elevă într-a VII-a la o școală din Cluj. A fost supărată odată că a luat un 7 la română și și-a rugat profesorul să se mai uite o dată pe lucrare, pentru că știa că merită mai mult. Mai are un pic până într-a VIII-a, până la liceul cu profil economic la care-și dorește să intre. O ajută mult și meditațiile pe care le face prin Future Acceleration Program, a observat mama ei: „nu știm ce ne-am face fără ele, la cât de scumpe sunt orele (meditațiile, în general); iar dacă nu ai școală, nu ai nimic în zilele noastre”.

Băiețoasă de felul ei, mai în largul ei într-o echipă de fotbal, chiar și când se lasă cu picioare în ghips, R. a avut și înclinații spre desen. A observat și diriginta ei, care a încurajat-o în direcția artistică, însă „economie”, „comerț”, „afacerea mea” sunt cuvintele pe care eleva le asociază cu viitorul ei. „Îmi place să muncesc pentru mine, să-mi iau ce-mi trebuie, să-mi ajut și frații”, spune R., care are șase frați. „Dacă tu vrei, du-te, că poți”, i-a spus de mai multe ori fratele mai mare.

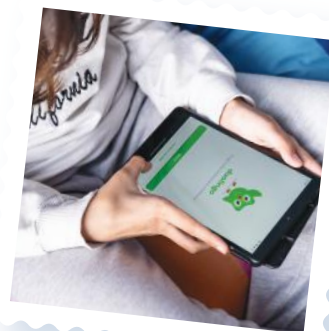
A învățat multe din meditații, în cei peste doi ani de când e în program. „Aici (profesorii) predau cu calm, au răbdare și înțeleg”, spune R., în timp ce la școală îi vine mai greu să răspundă la ore. „Știi răspunsurile, dar mai bine lași alt coleg, să vezi dacă sunt alea (și, de multe ori, chiar sunt).” Mama îi repetă fetei: dacă nu înțelege ceva la ore să spună, „că nu se supără nimeni”.

Dacă la școală i-a venit mai greu să vorbească, R. a început să dea mai multe răspunsuri în tabăra organizată în 2019, la Cheile Grădiștei. „Eu nu mă puteam exprima liber, eram foarte rușinoasă, iar de când am fost în tabără zic totul fără limite. Mai bine așa, sincer. Acum îmi place să mă împrietenesc cu lumea.”

Timp pentru toată engleza din lume

Și M., clasa a V-a și boboc în program, simte că meditațiile au ajutat-o mult. Spune că profesorii știu cum să se exprime ca să înțeleagă și ea, au mai multă răbdare. „La ore mi-e de multe ori frică să răspund, ca să nu răspund prost.” A participat și ea la tabăra din 2020, organizată în online din cauza pandemiei, însă asta nu i-a oprit bucuria. „A fost o săptămână despre sport, poze, desen, mi-a părut rău doar că s-a terminat prea repede.”

M. este copil singur la părinți. Tatăl ei, stivuitorist la o firmă, știe că orice s-ar întâmpla cu ea la școală, el e la curent pe WhatsApp. Știe oricum că fata lui nu minte: „Orice s-ar întâmpla, i-am spus, vii și-mi spui. Ai greșit? Nicio problemă, repeți”. I se pare că ajutorul primit e prețios, deși a fost sceptic la început. Progresul ei s-a văzut de la o lună la alta. „La română, la mate, mai vin de la lucru și o prind la temă”, spune tatăl Dariei. „Cartea e carte, dragul tatii”, îi spune fetei, convins că M. trebuie să învețe ca să ajungă cineva. Copilul îi spune să aibă încredere, c-o să-l facă mândru. „Și dacă ia un 8 sau un 10, îmi dă mesaj, eu îi răspund “bravo, dragu’ tatii”, la noi există comunicarea asta.”

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

Cluj

Despre copii

Între ei mai există și o pasiune împărtășită pentru muzică. R. ascultă muzică ușoară, se aude des în casă teen star-ul Iuliana Beregoi, iar tatăl ei rămâne „tablou cum reține toate melodiile”. O simte în viitor cu o carieră în muzică, a cântat și el când era tânăr și a auzit-o că are voce. „Ne cumpărăm microfon și facem niște karaoke amândoi, nu mă las.”

Dacă nu iese cu muzica, tatăl o vede și-n IT, doar ea i-a instalat aplicația de bancă pe telefon, și știe mai multe: „I-am zis și să învețe engleza, pe tot globul pământesc să vorbești cu orice om. A avansat mult de când e la fundație. Nu e vorba de financiar, e în mintea ei. M. o să-i învețe pe alții ce învață aici.”

Nu laptop, nu tabletă, am cerut la psiholog

B.(el) și B.(ea) s-au mutat de trei ani cu mama lor în vecinătatea Clujului, din cauza tatălui violent. Mama, care face curățenie în scări de bloc, din aprilie anul trecut, când a rămas fără job din cauza pandemiei, spune cum curajul a determinat-o atunci să aleagă viața.

La școala cea nouă, B.(ea) a venit cu o frică de tatăl ei, de bărbați în general, spune mama lor. A avut noroc cu învățătorul ei, care s-a făcut plăcut, înțeleș și „nu a zbierat”.

Mama lor, căreia îi e teamă ca frații să nu moștenească ceva de la tatăl lor, a completat chestionare pentru consiliere psihologică pentru ambii copii, dar știe că B.(el), acum boboc la liceu, a fost mai afectat, pentru că e cu patru ani mai mare și a înțeleș mai multe din violența tatălui.

„De când l-am înscris în program, asta am cerut, nu laptop, calculator. Posibilitate de ședințe nu am și, trăind într-o familie așa cum a fost, trebuie ajutați la timp.” Iar schimbările nu au întârziat să apară, spune mama copiilor. B.(el) era agitat înainte, „nu puteam vorbi cu el”. „De când ne-am mutat la școala nouă, eu am fost mai timid”, spune și B.(el), „eram speriat poate, nu știam ce să zic, cu cine să vorbesc, a fost mai greu, iar psihologul m-a ajutat.”

Mama le-a spus întotdeauna că ea nu a avut parte de școală, fiind de la țară, cu o mamă care i-a cerut să rămână prin preajmă. „În viață trebuie să faci școală, că altfel rămâi ca mine la porci, la sapă, la lopată, și e greu.” Iar ambilor copii, din fericire, le plac și școala, și activitățile din afara ei. Rămâne și pentru B.(el) memorabilă tabăra noastră din 2019, unde a avut o săptămână plină cu activități. La micul dejun luat într-o încăpere pe un deal, alegea ce voia să mănânce. Apoi a tras cu arcul, apoi drumețiile, câinii ciobănești de pe drum, cuiele văzute pe o casă, care să țină urșii departe. Experiențe. Și robotul, invitatul special care nu mai avea baterii pe finalul taberei, dar cu care tot puteai să dai mâna. „Puteai juca șah sau vorbi în engleză sau s-o iei în brațe”.

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

Cluj

Despre copii

Tot cu gândul la tabără

Nostalgic după tabăra din 2019 este și R., la cei 16 ani de acum (wow robot, wow dat cu cauciucuri pe apă). Dacă acum e boboc de liceu, pe filiera info și pasionat de calculatoare, mama lui spune că e și pentru că programul nostru pune cărămizi. „A fost tabăra pe care nu mi-aș fi permis să i-o ofer; după ce s-a terminat, R. ar fi vrut să mai stea.” Pentru că al doilea semestru din clasa a VIII-a l-a făcut în pandemie, deci mai mult online, bursa și meditațiile au fost de mare ajutor. Fiecare profesor de la școală făcea ce putea, spune mama lui, „însă meditațiile au completat mult”.

I-au ajutat și hainele, caietele, pachetele cu alimente de bază primite la toate sărbătorile. R. are și probleme cu respirația, spune mama lui, iar într-o pandemie în care ea a lucrat de dimineață până seara, el a trebuit să stea acasă, singur. „Băiatul meu nu a ieșit patru luni nici până la gunoi.” Altfel, știe că a mai fost la cinema și la baschet prin Future Acceleration Program. „Nu aș fi ajuns, probabil, să-l duc nici la un meci demonstrativ și pentru el a însemnat mult”, spune mama lui R., care astăzi lucrează într-o fabrică de cosmetice și e divorțată de un soț alcoolic, ce i-a urmărit câțiva ani. Mult înseamnă pentru R. și întâlnirile cu îndrumătoarea lui, de la care vine încântat. „Cred că le oferă informații pe care poate eu nu aș ajunge să i le dau cum ar avea nevoie”. Până la urmă e cum spune R.: „un mentor e un prieten câștigat pe viață.”

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

Cluj

Despre copii

Îmi trăiesc viața normal, ca orice om normal

Mama lui F. speră ca el să nu ajungă ca ea, lucrând ture lungi într-o fabrică. De la el, un adolescent de-a VI-a, cu o minte matură, se așteaptă să nu sufere, să nu ducă lipsă de nimic, să nu se murdărească. Să fie un profesor de matematică sau de engleză, că-i place și-i ajută și cei doi frați mai mici să învețe limba. Sau arhitect, care deja e visul lui. „Vreau să-l văd pe picioarele lui și să nu-mi vină mie să cred.”

F. vrea să-și scoată familia din sărăcie, dar și să construiască cămine pentru oamenii străzii: „Ca arhitect, aș putea ajuta și alte persoane care au nevoie, dar nu să le dau totul de-a gata. Ar fi adăposturi pentru oameni săraci, care vor să muncească, dar nu au cum”, un fel de chirie până când se pun pe picioare, „o șansă de a trăi și de a fi un om normal, pentru că nu-mi place să văd oameni pe stradă cum cerșesc și mor de foame.”

Între timp, mama lui speră ca el să mai aibă liniște grație programului nostru. „Meditațiile l-au ajutat mult, încă doi ani dacă ar fi să mergă, nu mi-aș mai bate capul că copilul meu nu ar ajunge ceva – dacă la școală nu prea înțelege, la meditații întreabă”. I-au crescut și notele, iar F. are acum curaj să ridice mâna la ore. „M-au ajutat, de exemplu cu împărțirea numerelor întregi”, spune el. „Eu le știam cu o săptămână înainte să ni le predea la școală, am reușit să-mi urc mediile, să devin mai bun și sunt foarte recunoscător. A fost un boost.”

Acasă, el e responsabil să-i trezească dimineața și pe frații mai mici, să aibă grijă de ei cât mama lor muncește. Îi ajută la engleză, la matematică, să scrie în caiete. „Vezi că acum o sun pe mami”, le mai spune. Între timp, mama încearcă să-l învețe pe el cum să-și cheltuiască bursa. Nu pe jeleuri sau pizza, că oricum îi cumpără și ea, „ia-ți un deodorant, un chilot, o șosetă, un parfum sau ce îți trebuie ție la școală.” Însă lui F. nu-i trebuie decât imaginație, pentru când desenează, „ca un om normal, care trăiește o viață normală”, lucruri random. Recent a desenat o radieră fantomă anxioasă. Mai desenează animeuri, mai dă culoare și așa-i vin tot felul de idei.

Ideile vin și de la Youtube sau din rap. Pentru extra motivație, F. spune să servești niște Neffex, și dacă ai chef de ceva clasic românesc, s-o dai pe Bazooka sau pe BUG Mafia, trupa cu care a crescut și mama lui, cu versuri în care se identifică și el azi. Din versuri și din viață, F. jonglează cu ideea că dacă te naști sărac, trebuie să schimbi mentalitatea dacă nu vrei să rămâi așa.

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

Cluj

Despre școală

Dacă pentru profesoara de engleză și învățătoarea Claudia Bartha primul an de învățământ în Școala Generală „Nicolae Iorga” din Cluj a fost greu, acum, în al doilea, spune că s-a adaptat. Nu i-a fost simplu să înțeleagă dificultățile întâmpinate de părinții elevilor ei și implicit, de ei. „Copiii noștri vin din familii monoparentale, medii defavorizate, cu condiții precare acasă”, spune Claudia, „iar pentru ei venitul la școală a însemnat socializare, un loc cald, curat, în care pot fi ascultați și înțeleși”. Și locul în care Claudia a învățat cum să se uite la tot contextul.

Pentru unii copii, banalul corn și lapte este poate singura masă pe care o au pe ziua respectivă. Nu e despre învățătură, cât e despre lucrurile mărunte, normale poate pentru alți copii, spune Claudia, cu gândul la elevii ei care se bucură când primesc fișe, hârtie creponată, plastilină, lipici. Dincolo de asta, Claudia spune că „e nevoie de multă empatie ca să înțelegi de ce nu are, că nu e că nu vor”, mai ales într-o pandemie care limitează conexiunea de la clasă.

A fost greu pentru Claudia să păstreze o relație strânsă cu toți, așa că ajutorul lui Ciprian Tehei, coordonatorul nostru local la Cluj, a fost ca bucata de puzzle care lipsea. „M-a ajutat să am feedback de acasă. Una e să știi că un copil are o situație precară, alta e să înțelegi că nu poate avea liniște”, pentru că stau cinci oameni într-o cameră, pentru că e mai ușor să încălzești o cameră în loc de două. „Atunci poți să înțelegi că degeaba ai pretenții, ca dascăl, să intre la fix și să fie atent.” Programul a ajuns la elevii lor ca o salvare în pandemie, spune și directoarea școlii „Nicolae Iorga” Alina Șomtelecan, în special cu tabletele pentru copii, dar și cu intermedierea relației.

Sunt copii care locuiesc în ruralul apropiat orașului și dincolo de tablete nu aveau internet, dincolo de internet, nici curent, sau curentul tăiat, situații pe care le-au remediat pe parcurs. Copiii și părinții sunt consiliați, iar „noi comunicăm în permanență când există nevoi”, spune directoarea, mai ales că în online a devenit greu să le interpretezi expresiile, să înțelegi când nu au înțeles ceva. Iar copiii? S-au schimbat mult, au observat toți. Au încredere să răspundă, anunță că vor să răspundă – „nu aveau copiii aceștia nici curajul să ridice mâna”, spune Claudia, dar treptat i-au văzut dornici să se afirme, atenți la lecție, prezenți. „Pentru noi este un mare progres.”

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

Cluj

Despre școală

Progres se vede și la elevii cu situații precare din Școala Generală „Gheorghe Șincai”, din Florești, comuna vecină Clujului, în continuă expansiune, spune directoarea Viorica Bonda. Pe lângă localnicii de mai multe generații, explică doamna Bonda, s-a mai creat un grup de familii din medii vulnerabile (de exemplu, mame care s-au mutat aici cu copiii ca să scape din relații cu violență domestică). „Au venit și au avut nevoie să fie integrați, și părinții, și copiii.” Când a venit martie 2020, nu știau că integrarea va fi cu atât mai grea, departe de clase și că tot mai des vor auzi, între profesori „nu pot să intru online, că intră și fratele la liceu”.

Pe lângă tablete, pe lângă eforturile școlii, de a juca mai multe roluri, și ale mediatorilor școlari, să ajute familiile vulnerabile să completeze cereri și dosare, directoarea crede în puterea activităților extracurriculare. „Tot timpul, după colaborări cu mediul ONG a fost mai bine și a contat enorm”, spune doamna Bonda, „că și echipa UiPath Foundation a venit fără catalog, că a venit cu activitatea nonformală, cu deschiderea de a nu face multe lucruri deodată și repede, ci de a contribui la dezvoltarea copilului.” A contat poate pentru elevi și ajutorul imediat, financiar, însă și mai mare valoare vede directoarea în meditații, consiliere și în sprijinul medical, când a fost nevoie. „Iar ei au devenit mai deschiși în relația cu profesorii lor. Au putut să învețe mai multe, mai bine.”

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

Cluj

Coordonator local UiPath Foundation

În calitate de coordonator local al UiPath Foundation la Cluj, Ciprian Tehei, încearcă, într-o săptămână, să se asigure că toți copiii sunt prezenți în cadrul meditațiilor, care, mai ales în pandemie, au fost o constantă importantă. Pentru copiii din medii vulnerabile, constanta este, de multe ori, un concept îndepărtat, spune Ciprian. Unii vin din familii monoparentale, alții au pierdut părinți, au fost martorii unor violențe domestice sau au dificultăți materiale. Unii nu sunt acceptați de cei din jur. „E un cumul de factori care se întâlnesc în aceeași familie.”

Ciprian lucra și înainte într-un grup de copii vulnerabili, liceeni cărora le facilita accesul la educație, însă în toamna lui 2019, când s-a alăturat echipei, a găsit o abordare care adresa mai multe nevoi pe care le are un elev de gimnaziu, dintr-un mediu vulnerabil: burse, meditații, mentorat, o comunicare constantă în triumful școală-copii-părinți. E ideal, spune Ciprian, ca un copil care intră în program într-a V-a, să rămână până ajunge la facultate, pentru că gimnaziul este perioada în care copiii se dezvoltă și au nevoie de stabilitate și încurajări din jur, iar „vulnerabilitatea îi poate afecta iremediabil”.

Abordarea asta a devenit repede coloana noastră vertebrală. „Ne asigurăm că intră la meditații, că răspund și nu sunt doar prezențe pasive; discutăm și cu profesorii la final”, spune Ciprian. Sunt sesiuni în care coordonatorul rămâne cu profesorii la final, ca să audă cum i-au simțit pe copii astăzi. Așa află unii de la alții dacă există vreo situație specială, un context care îl face pe unul ori pe altul să fie mai absent, așa discută dacă ar fi bine să mai schimbe ceva la ora de engleză, „să ne jucăm mai mult”.

Ciprian contactează lunar și părinții copiilor pentru a afla cum sunt, în ce măsură copilul se simte bine? Părinții sunt sănătoși, dar elevul? Au dat de vreo provocare? A pierdut unul dintre ei locul de muncă, cum s-a tot întâmplat în pandemie? „Încercăm să avem ochiul orientat spre ei.”

De multe ori, Ciprian și echipa trebuie să insiste, pentru că părinții nu vor cere ajutorul imediat, ceea ce e de admirat, crede el. „Însă pentru noi e important să știm dacă sunt provocări, ca să găsim soluții.” O soluție s-a materializat, spre exemplu, și în zilele de vineri, în care Ciprian e atent la trei copii care merg la consiliere psihologică. „Mă asigur că ajung acolo - pentru că sunt situații în care sunt depășiți de evenimente în familii și merg tocmai pentru că au provocări.” Unul dintre copii are depresie și în unele momente are nevoie de spațiu. Consilierea a contat, spune Ciprian, „a trebuit să scutim (copilul) de la meditații pentru că nu se simțea bine, dar nu a vrut să renunțe la consilierea psihologică, pentru că îi face bine.” E important, subliniază coordonatorul, pentru ei ca echipă, să găsească flexibilitatea care să le permită să-i ajute să facă „un pas peste”.

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

Cluj

Coordonator local UiPath Foundation

Importantă rămâne și comunicarea cu profesorii. Ca în cazul unei fete cu absențe multe la școală, dar care venea la meditații. Diriginta a comunicat și au făcut împreună un plan de ameliorare, astfel încât meditațiile și școala să meargă mână în mână și să mai ridice din presiunea care există deja pe un copil de-a VIII-a. „Am presat mai puțin pe monitorizare, m-am asigurat că copilul intră la meditații, că comunic săptămânal cu diriginta.” Directorul de la liceul la care învață i-a mulțumit lui Ciprian pentru ajutor, pentru că fiind printre școlile de top din oraș, nu prea au cazuri sociale și nici experiența de a ajuta copiii din medii vulnerabile, să facă față presiunii la care sunt supuși în medii de educație competitive.

Pe lângă meditații și discuțiile de la consiliere, important este și mentoratul: momentan au ales 10 elevi, pe care i-au conectat cu 10 angajați din UiPath, în enclave de câte patru (doi adulți și doi copii) și care se întâlnesc periodic. Unii merg prin spații mai verzi, alții sunt mai activi online, dar cert e că întâlnirile sunt așteptate cu bucurie de copii. Importantă pentru copii, în punctul acesta al vieții, este și acceptarea de grup. Spre exemplu, un elev care a avut provocări în comportament a fost motivat de părinți să fie mai răbdător acasă, pentru a-l lăsa în viitoare tabere prin programele noastre. În 2019, când a participat la prima, a contat enorm pentru el să fie acceptat, fiind un copil obișnuit cu respingeri. Ca să poată participa în taberele noastre, o altă fată, care se izola de ceilalți până atunci, a avut un declic, a început să comunice, să-și facă prieteni, să spună ce are în gând. Mulți și-au făcut prieteni din alte orașe, cu care încă țin legătura, mulți au deprins noi obiceiuri pe partea de igienă.

„Când ajung în viețile lor, încerc să devin un reper și în același timp să le dezvolt capacitățile de a face față unui program, lucruri care par normale, dar pentru ei pot fi provocări: e o constantă pe care nu o au în viața lor”, spune Ciprian Tehei. Dacă nu reușește, încearcă să găsească ancoră în profesori și părinți, care să-i permită să țeasă în jurul lui o rețea de sprijin. „Copiii sunt motivația mea să lupt. Mă învață reziliența, să văd speranța, să văd altfel viața.”

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

Galați

În județul Galați, 40 de elevi de gimnaziu și liceu sunt bursieri ai Future Acceleration Program. Sunt copii crescuți de părinți singuri, de bunici sau în familii cu mai mulți copii, în care resursele financiare sunt puține. În comune ca Buciumeni și Pechea, unde locuiesc o parte dintre acești copii, părinții își găsesc cu greu joburi și mulți pleacă la muncă în străinătate. Copiii și părinții lor cred însă în puterea educației, iar părinții investesc cât de mult timp posibil ca să-și îndrume copiii să continue studiile la liceu și la facultate.

„Educația este cheia de boltă a ce poți schimba”, spune și Anna Burtea, directoarea Fundației Inimă de Copil, organizație cu experiență de 24 de ani în Galați, care lucrează cu acești copii, cu familiile lor și comunitățile din care fac parte. „Cred că e vorba de șansă, ceea ce noi și partenerii noștri ne dorim să vedem pe termen lung, pentru toți copiii”, spune Anna Burtea.

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

Galați

Despre copii

„Meditațiile ne ajută și la școală, pentru că profesorii au mai mult timp la dispoziție să ne explice”, spune M., în vârstă de 13 ani, care locuiește în Buciumeni. Își dorește să devină profesoară și, pentru că îi plac româna și matematica la fel de mult, încă nu a decis pe care dintre ele ar vrea să o predea. Adoră pisicile (are cinci), să deseneze, să asculte muzica Irinei Rimes și să se uite la filme despre familii.

Mai are doi frați și, în primele două luni de pandemie, au folosit toți trei telefonul mamei, ca să participe la ore. După ce a primit tableta totul a mers mai bine, iar mama ei chiar a refuzat o altă tabletă de la școală și i-a sugerat directoarei să o dăruiască unor familii mai nevoiaș. Mama ei crede mult în puterea educației. De asta e și membră în Consiliul de administrație al școlii și ajută cu ce poate; de exemplu, pregătește prăjituri pentru reuniunile de la școală, fiindcă e pasionată de copt dulciuri. Soțul ei muncește ca pădurar.

Ea spune că fiica ei învață bine și o împinge mereu fie să citească mai mult, fie să învețe logic și să nu memoreze. La meditații este ascultată și trebuie să-și noteze tot, ceea ce o bucură.: „Insist mai mult să citească, ca să-și dezvolte imaginația, știu că poate”.

I., 14 ani, locuiește în Buciumeni, o comună de lângă Galați, de aproximativ 2.000 de locuitori, împreună cu mama și fratele lui. E un copil calm, cu o voce plină de căldură. S-a obișnuit rapid cu meditațiile online, fiindcă i s-au părut interactive și mai ușor de urmărit decât cursurile tipice, iar lui oricum cel mai mult îi plac limba engleză și să se joace la calculator.

Mama lui are grijă de gospodăria plină de animale, iar tatăl muncește de doi ani în construcții, în străinătate. Și I. și mama lui își doresc ca el să ajungă la un liceu bun din Galați. Femeia spune că meditațiile i-au prins bine băiatului, fiindcă altfel nu ar fi avut resurse suplimentare pentru sprijin la școală. E mulțumită și mândră că are copii buni, care se înțeleg bine unul cu altul, „dacă are unul ceva, zice să îi dau și celui alt”.

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

Galați

Despre copii

Înainte de Future Acceleration Program, M. se temea mereu să răspundă la ore. „Am devenit mai vocală la școală. La meditație vorbesc mai mult și asta mi-a mai dat curaj.”. M. are 12 ani, locuiește în comuna Pechea și a intrat în program acum aproape doi ani, împreună cu C., colega ei de clasă și prietenă de la grădiniță. Fetele spun că le place atât de mult meditația la română, încât li se pare că se termină foarte repede. M. adoră să scrie și să facă fotografii cu telefonul și vrea să devină jurnalistă. Pentru ea, curajul înseamnă să-și expună opinia în fața oricui, fără teamă, și să împărtășească ce simte.

Ea locuiește împreună cu părinții, bunica și cu sora ei mai mare. Părinții muncesc în gospodăria proprie sau cu ziua prin sat.

Încă de când erau fetele mici, mama lor a avut grijă să nu le lase prea mult în fața televizorului sau a telefoanelor și crede că asta a contat. „Bagi nasul în carte și citești, că așa s-a învățat mereu”, își amintește că le spunea. A observat că M. e mai încrezătoare la școală de când a devenit bursieră, inclusiv la matematică, materie care înainte nu-i era dragă. „Și notele sunt destul de bune. 9,50 și ceva a avut media”, spune mama.

C., 13 ani, și-a făcut cei mai mulți prieteni în tabăra noastră din toamna lui 2019 și de atunci a păstrat legătura pe Instagram și Facebook cu copii din Tecuci, Galați și București. „Înainte eram închisă, nu vorbeam cu toată lumea, vorbeam cu M. pentru că ne știm de la grădiniță”, spune C., căreia îi place să facă glume și să-și facă profesorii să râdă. „Mi-a făcut bine să-mi fac foarte mulți prieteni și acum mă împrietenesc și cu doamnele de la pregătire”. Visul ei, încă de la 5 ani, este să devină polițistă, iar mama ei o încurajează. „Mama are mai multă răbdare, vorbește foarte mult cu noi, mă întreabă dacă vrem să fim oameni simpli, să muncim cu ziua sau să fim niște oameni wow cu carieră”, spune C. „Eu am zis că vreau să fiu eu și să fiu wow”.

Tatăl ei a muncit în străinătate, dar s-a întors din cauza pandemiei, iar mama se împarte între gospodărie și îngrijirea copiilor. Știe că bursa și meditațiile au încântat-o pe C., care mereu îi spune că întâlnește acolo oameni minunați. „E ambițioasă”, spune mama, „mereu îmi spune <<nu o să te mai descurajez, stai liniștită, să știi că azi m-am ridicat, am luat o notă mai mare>>”. „Bravo, felicitări”, îi răspunde ea, „pentru tine o faci, nu pentru mine”.

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

Galați

Despre copii

V. și D. sunt doi adolescenți de 15 ani din Galați. Sunt prieteni de aproape doi ani, când s-au cunoscut în tabăra noastră de la Cheile Grădiștei și au fost selectați în Future Acceleration Program. Au intrat la liceu în toamna lui 2020. Lui V., care studiază la profilul Mecanică, îi place să citească romane SF și să coasă pe etamină motive tradiționale. Spune că meditațiile la engleză, română și matematică îl ajută să înțeleagă mai ușor lecția, mai ales de când e în clasa IX-a. „La liceu e mai dificil, că nu stă profesorul după tine”, spune el. „Dacă ai înțeles - bine, dacă nu ai înțeles - asta e”. După liceu, își dorește să facă editare video sau programare.

Și fratele lui geamăn e parte din Future Acceleration Program. Pentru părinții lor, a contat mult că au fost selectați amândoi și că primesc împreună bursa lunară. Cheltuielile cresc odată cu copiii, iar tatăl lor spune că, în ultima perioadă, au reușit să nu se mai îndatoreze. El este operator la Combinatul Siderurgic Sidex, iar soția lui este vânzătoare. „Numai alimentele pe lună ajung la 1.000 de lei. Trebuie să le asigur, nu trebuie să știe copiii că nu am”. În plus, tatăl se bucură că ambii băieți sunt acum „mai relaxați, mai conștienți, mai punctuali”.

D., prietenul lui V., a intrat recent la profilul matematică-informatică, iar meditațiile i-au fost de ajutor. Când a optat pentru acest profil, la înscrierea la liceu, nu era sigur că va intra, dar a avut curaj și a încercat. Pentru D., curajul înseamnă „să ieși în față când îți dorești ceva, să poți să spui «eu vreau acel lucru»”. Calculatorul e pasiunea lui, îi plac mai ales jocurile video de construit. Visul lui este să muncească în IT, iar tatăl lui, cu care locuiește, îl încurajează și speră să reușească. M., în vârstă de 67 de ani, este pensionar după ani în care a muncit ca electrician. Bursa și meditațiile le prind bine, în condițiile în care, să se întrețină doar din pensie, le este foarte dificil.

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

Galați

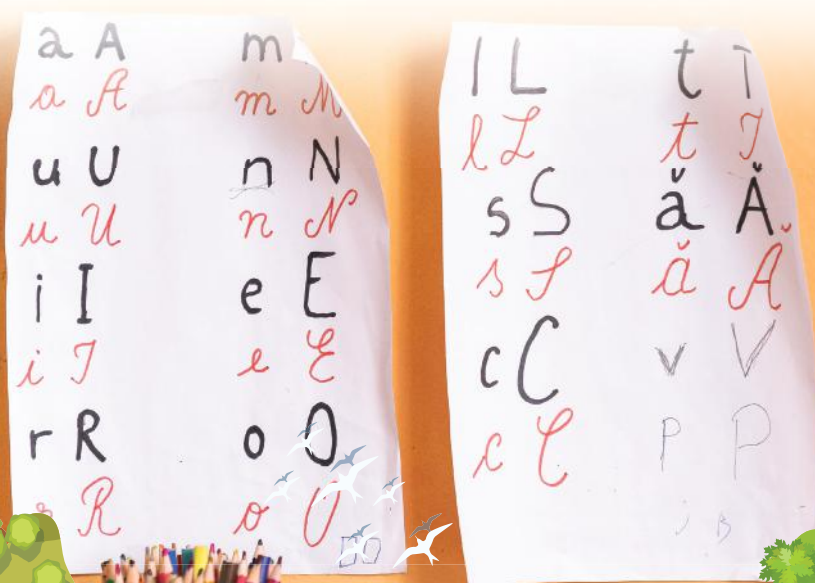
Despre școală

„UiPath Foundation modifică niște destine”, spune Alina Melinte, directoarea Școlii Gimnaziale „Smaranda Brăescu” din comuna Buciumeni. Doamnei Melinte, care este învățătoare, nu i-a fost greu să găsească elevi motivați, care să intre în programele noastre. După aproape doi ani în Future Acceleration Program, copiii care aveau note de 7-8 sunt acum elevi de 10, spune directoarea: „Toți copiii din școala noastră vor acum la fundație. Nu e lucru puțin să influențăm niște destine”.

Doamna Melinte e bucuroasă că una dintre mamele bursierilor se implică în comunitatea școlii și a devenit membră în Consiliul de administrație al instituției. „Este un om care iubește școala și îi place să fie cu totul pentru copiii ei”. Când directoarea i-a oferit acestei mame o tabletă, fiindcă are trei copii la școală, femeia a refuzat și i-a spus să dea tableta unei familii cu nevoi mai mari, pentru că fiica ei este înscrisă și ea în program, are tabletă de la Fundație, iar ceilalți doi copii fac școala online pe telefon.

Doamna Melinte e mulțumită de cum s-a descurcat echipa sa de profesori cu școala online în 2020. Directoarea visează acum la planuri post-pandemie, care să aducă mai multe resurse în școală și activități extrașcolare: excursii gratuite pentru elevi cu microbuzul școlii, amenajarea terenului de sport și laboratoare de fizică și de chimie.

Comunități în România:
Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

Galați

Partener strategic:

Fundația Inimă de Copil

Anna Burtea este directoarea Fundației Inimă de Copil, partenerul nostru strategic în județul Galați, care ajută 250 de copii din medii vulnerabile, fie prin centrele de zi unde aceștia primesc sprijin la teme, fie prin burse și alte resurse materiale. Dintre aceștia, 40 de elevi de gimnaziu și de liceu din comunele Buciumeni și Pechea și din orașul Galați primesc sprijin prin Future Acceleration Program. Medic de profesie și activistă civică cu o experiență de 24 de ani, Anna Burtea a fondat în anii 90, împreună cu câteva prietene, fundația care oferă de atunci servicii sociale la firul ierbii.

Crede că „educația este cheia de boltă a ce poți schimba” și știe că o intervenție cu impact trebuie să fie pe termen lung și în care să le fii alături nu doar copiilor, ci și familiilor, școlii, comunității. „Copiii au nevoi emoționale, de sprijin psihologic, de recuperare școlară. Ajung să rămână în urmă față de colegii lor și, dacă sunt în mediul rural, s-ar putea să nu fie la nivelul la care pot ajunge. Cred că e vorba de șansă, ceea ce noi și partenerii noștri ne dorim să vedem pe termen lung pentru toți copiii”, spune ea.

Anna crede că „fiecare meditație pe care un copil o face, fiecare voluntar pe care-l întâlnește, fiecare tabără în care merge, fiecare întâlnire online sau tabletă care îi deschide drumul spre școală, fiecare dintre aceste lucruri e o deschidere imensă pentru acești copii și e șansa lor pentru o altă viață în viitor”.

Comunități în România: Botoșani, București, Vaslui, Cluj, Galați

Galați

Partener strategic:

Fundația Inimă de Copil

Mădălina Lescai este Coordonatoare locală și lucrează de 13 ani în Fundația Inimă de Copil. Copiii selectați în Future Acceleration Program provin din comunități unde organizația mai lucrase în trecut, atât cu familiile, cât și cu școlile. În Pechea, o comună de 11.000 de locuitori, au de câțiva ani un centru de zi, unde zeci de copii vin pentru ajutor la teme sau cursuri opționale. Pechea este o comunitate unde rata infracționalității este mare, așa că nevoia de modele sănătoase și non-violente pentru copii este importantă. „Am avut de unde să selectăm, copiii sunt foarte buni”, spune Mădălina Lescai. „Sunt mulți părinți plecați în străinătate sau părinți analfabeți sau cu patru clase, dar îmi doresc mai mult pentru copiii lor”.

Mădălina spune că marea bătaie a anului 2020 a fost să-i țină pe copii motivați de școală, în condițiile în care profesorii lor s-au mobilizat greu cu orele online. Cei mici nu aveau telefoane sau tablete, iar părinții au resimțit probleme financiare, fiindcă mulți au pierdut și joburile cu ziua pe care le mai aveau prin vecini. Așa că măștile, dezinfectantele, pachetele de alimente și tableta pentru fiecare copil au contat. „Am reușit să schimbăm impactul emoțional și psihic al pandemiei încercând să le fim aproape prin telefoane, să aflăm cum se simt, cum reușesc să acopere nevoile zilnice ale familiei”, spune Mădălina Lescai. „Știau că nu sunt singuri, că are cine să-i sune și pe cine să sune pentru o vorbă bună, pentru un sfat”.

Olimpia Tudor, asistentă socială, se asigură că toți copiii apar la meditațiile online. Olimpia Tudor spune că părinții sunt cei mai fericiți pentru că acum copiii au un program de pregătire suplimentară, pe care altfel nu și l-ar fi permis: „Elevii cei mari, care au trecut într-a IX-a anul acesta, au văzut clar beneficiul meditațiilor. Nu mai e nevoie să le spunem să intre la cursuri, intră singuri acum, sunt foarte responsabili”. Meditațiile online i-au ajutat mult, spune ea, iar rezultatele școlare bune sunt dovada că au reușit să treacă cu bine peste problemele pandemiei.

Comunități în India: Bangalore

Bangalore

Partener strategic:

Dream a Dream

Începând din 2020, alături de partenerul nostru Dream a Dream am extins Future Acceleration Program și în India. În cadrul After School Life Skills Programme inițiat de Dream a Dream, susținem peste 4.000 de copii din familii vulnerabile din Bangalore să aibă acces la educație de calitate, în centrele educaționale ale partenerului nostru. Chiar dacă pregătirea academică este o nevoie critică, succesul pe termen lung depinde de echilibrul social și emoțional al fiecăruia și de abilitatea de a răspunde la provocări în mod creativ. Soluția propusă de cei de la Dream a Dream combină aceste două nevoi esențiale. Prin intermediul artelor creative și al sportului, copiii sunt ajutați să își dezvolte creativitatea, să își descopere pasiunile, să se cunoască pe sine, să-și dezvolte gândirea critică. Ei sunt expuși unor interacțiuni care le aduc și perspective noi de înțelegere a vieții, în program fiind implicați și mentori, artiști și sportivi.

„Pandemia a fost inițial un șoc mare, pentru care nimeni nu a fost pregătit și ne-a determinat să facem o schimbare abruptă, care în general ar fi durat 5-6 ani. Provocarea pentru noi a fost să ne adresăm nevoilor de bază ale copiilor, și așa am creat programul COVID-19 Release, prin care am răspuns tuturor problemelor copiilor. UiPath Foundation a contribuit și cu oferirea de echipamente digitale copiilor din programe, ce au facilitat accesul mai ușor al copiilor la activitățile online și la programul de mentorat pe care îl oferă.” spune Pavithra, de la Dream a Dream.

Comunități în India:
Bangalore

Bangalore

Partener strategic:

Dream a Dream

„Impactul este uriaș! Programele noastre au o retenție minunată, 85%, iar persoanele ce au absolvit programul devin modele pentru copiii din actuala generație. Cu ajutorul UiPath Foundation, au fost create, pentru echipa de fotbal, clipuri video cu exerciții pe care copiii să le urmeze acasă. De asemenea le-au fost oferite copiilor kit-uri cu echipament sportiv. Pentru grupa de artă, copiii au primit un kit de materiale numit „Learn at Home Kit”, iar activitățile de predare au fost mutate în online” mai spune Pavithra. Prin acest kit, mutarea în online a fost făcută mai ușor, iar cei fără acces la tehnologie nu au rămas în urmă.

O altă componentă a intervenției noastre alături de Dream a Dream și voluntarii din UiPath India este programul de mentorat, în care voluntarii UiPath joacă un rol esențial. Scopul programului nostru este de a-i expune pe copii unor interacțiuni și unor modele menite să le ofere sprijin emoțional, să le stimuleze creativitatea și curiozitatea și să îi ajute să dobândească noi abilități care îi pregătesc mai bine pentru viitor. Astfel, în urma unor sesiuni de pregătire temeinice, 15 voluntari din UiPath India au devenit mentori pentru 30 de copii din programele Dream a Dream. În contextul pandemiei, toate interacțiunile s-au desfășurat online.

Pavitra K.L.

Programul Early Education Forward:

Despre program:

Early Education Forward își propune să asigure acces la educație timpurie de calitate preșcolarilor din comunitățile vulnerabile, prin reducerea decalajului educațional cu care ei riscă să se confrunte la intrarea în școală și, respectiv, a riscului de abandon școlar. Totodată, prin acest program oferim cadrelor didactice din învățământul preșcolar acces la oportunități de formare și sprijin pentru a se adapta mai ușor cerințelor educaționale actuale - și contribuim la dotarea spațiilor școlare cu resurse educaționale de calitate.

Ce facem noi, alături de partenerii noștri:

Alături de Asociația OvidiuRo, partenerul nostru strategic în program, am adus proiectul "Fiecare copil merită o poveste" al asociației și în comunitățile noastre din județele Galați, Vaslui, Botoșani și București. Scopul programului este îmbunătățirea abilităților lingvistice ale copiilor preșcolari, prin lectură și acces la resurse potrivite. Astfel, prin proiectul "Prima carte" copiii au acces la cărți adecvate vârstei, le pot lua acasă și împărtăși cu familiile lor, iar în GrădiBibliotecile special amenajate în sălile lor de clasă au posibilitatea de a lectura o selecție de cărți de foarte bună calitate, adecvate vârstei și legate de curriculum.

Rezultatele noastre în 2020:

635 de educatori

din județele Galați, Vaslui și Botoșani au participat la cursuri de formare

9.000 de cărți

au fost distribuite copiilor și educatorilor din cele trei județe

35 de GrădiBiblioteci

au fost trimise educatorilor

51 de activități

au fost derulate în cadrul programului de vară pentru educatori

15 sesiuni

au fost organizate online pentru pregătirea educatorilor

OVIDIURO

Despre parteneriatul strategic cu Asociația OvidiuRo:

Asociația OvidiuRo, a cărei misiune este de a face educația preșcolară accesibilă și eficientă pentru toți copiii din România, în special pentru cei din grupuri vulnerabile, împlinește 20 de ani de activitate la firul ierbii.

Suntem parteneri în proiectul lor principal „Fiecare copil merită o poveste”, al cărui scop este ca toți copiii să fie pregătiți să învețe să citească atunci când intră în școala primară. „A fost și un an de creștere forțată, o situație pentru care nu a fost pregătit niciunul dintre noi”, spun Maria Gheorghiu, Cofondatoare OvidiuRo și Oana Stănescu, Director de comunicare OvidiuRo.

”Singura provocare adevărată” a anului 2020 a fost imposibilitatea de a merge pe teren atât de mult cât și-ar fi dorit, în comunitățile de intervenție, ne spune Oana.

„Dar mindsetul nostru a fost că există o oportunitate”, completează Maria, iar contextul le-a permis să înțeleagă că nu trebuie să fie echipa lor în toate satele și grădinițele din România. „Ne-a forțat să avem ceva mai multă încredere în oamenii de acolo, pentru că și ei au fost forțați să construiască parteneriate.” Dacă înainte mergea și de unul singur, contextul i-a forțat mai pe toți să colaboreze.

Asociația OvidiuRo a reușit să crească rețeaua de profesori și de asistenți sociali, mediatori școlari și mulți alți voluntari. „Au venit la formări și au mers în comunități sărace pe care le cunoșteau din alte proiecte și, punctual, au făcut parte din rețeaua noastră și aici cred că a fost o oportunitate”, spun cele două reprezentante.

Maria și Oana abia așteaptă să revină la firul ierbii, să vadă ce rămâne după tot ce s-a întâmplat.

Programul Nurture Teachers` Potential:

Despre program:

Nurture Teachers` Potential își propune facilitarea accesului profesorilor din comunitățile dezavantajate la resurse educaționale actualizate și necesare pentru o educație de calitate. De multe ori, școlile din astfel de zone nu au acces la o formare educațională adaptată nevoilor copiilor. Aceștia au nevoie de încurajare, iar profesorii sunt cei care îi inspiră și îi ajută să își găsească vocea, pasiunile și îndrăzneala de a face din mâine o zi mai bună pentru ei, dar și pentru cei din jurul lor.

Ce facem noi, alături de partenerii noștri:

Scopul parteneriatului nostru strategic cu Teach for Romania este de a le oferi profesorilor acces la pregătirea constantă de care au atâtă nevoie și la tehnici moderne de predare necesare unui proces educațional de calitate, urmărind astfel îmbunătățirea performanței școlare a elevilor prin găsirea unor metode mai bune și mai adecvate pentru a le stârni curiozitatea și interesul pentru școală. Toate aceste inițiative contribuie la reducerea abandonului școlar cu care aceste comunități se confruntă, la dobândirea curajului de a visa și de a accesa oportunități educaționale potrivite pentru un viitor mai bun.

Componentele parteneriatului nostru cu Teach for Romania:

10 profesori din județele Brașov, Buzău, Dâmbovița și Galați aflați în cel de-al doilea an al programului Teach for România au beneficiat de training pe competențe cheie și de sprijin din partea tutorilor Teach for Romania pentru a-și consolida aceste competențe și pentru a le integra în procesul de predare. În plus, profesorii au primit micro-granturi pentru a iniția și implementa proiecte la nivelul propriilor școli sau comunități;

În intervalul februarie - octombrie 2020, **30 de profesori** din sistemul public de învățământ din județele Galați, Vaslui și din București au participat la faza pilot a programului de formare Teaching as Leadership, început în luna februarie cu întâlniri offline și, odată cu venirea pandemiei, desfășurat în mediul online, cu un conținut adaptat ca atare. Prin intermediul acestui program ne propunem să sprijinim profesorii să își adapteze tehnicile și metodele de predare la nevoile specifice ale elevilor și la cerințele contextului secolului XXI;

Monitorizare și evaluare de impact - prin aceste activități ne propunem să sprijinim efortul Teach for Romania de a măsura rezultatele imediate, precum și schimbările pe termen mediu și lung pe care modelul lor de intervenție își propune să le genereze în rândul elevilor și al profesorilor din România. Astfel, partenerii noștri pot afla care sunt cele mai eficiente componente ale programelor lor și pot decide, în baza unor date concrete, ce îmbunătățiri și direcții strategice pot adopta în viitor.

Despre parteneriatul strategic cu Teach for Romania:

Teach for Romania era în toiul pregătirilor pentru Academia de vară prin care trec toți profesorii din programul lor în momentul în care a venit pandemia. „Iar cursa de viteză s-a transformat într-o cursă cu obstacole”, spune Iulia Pielmuș, Directoarea Executivă a Teach for Romania.

„Definitiv pentru noi în anul 2020 a fost să ieșim din zona de reactivitate, iar UiPath Foundation a fost alături de noi, îndrăznind să viseze și să creeze alături de noi, chiar și în aceste vremuri de criză”, completează Mirela Ștețco, Director de Training la Teach for Romania.

„Am făcut un program nou, cap-coadă, adecvat noului context, și cursa cu obstacole s-a transformat într-o ștafetă, pentru că am avut alături de noi experți, organizații care au vrut să ne ajute să lansăm prima Academie de leadership, pedagogie digitală și învățare colaborativă. Și de-atunci suntem într-un maraton”, spune Mirela, iar important i se pare faptul că au rămas pe câmpul de luptă, lucru posibil și datorită sprijinului primit de la parteneri în această perioadă.

„Eu cred că asta dă miză parteneriatului și creează contextul unui impact sustenabil, indiferent că vorbim de impactul nostru (la Teach for Romania) sau că putem inspira și alte organizații să investească în educație”, spune Iulia. „Practic, misiunea și valorile noastre sunt comune; avem aceleași credințe: că e nevoie de intervenții sistemice, de abordări strategice și de sincronizare a intervențiilor între organizații.”

Ceea ce au văzut în parteneriatul nostru, este capacitatea de a crea microecosisteme educaționale, de a aduce împreună ONG-uri care au servicii complementare din social și educațional. „Și am reușit, cumva, să ne sincronizăm intervențiile, mergând către școli din comunitățile vulnerabile din Vaslui, Galați, Botoșani și Ferentari.”

Mentori:

În 2020, 82 de angajați din compania UiPath din România și din India au participat în programul de mentorat prin care oferim copiilor pe care îi susținem o relație de ghidaj și de sprijin cu un adult. Astfel, copiii iau contact cu valori și modele sănătoase care îi ajută să-și valorifice potențialul și să ia decizii mai bune pentru viitorul lor. Înainte să-i cunoască, mentorii au fost formați de specialiști, care i-au învățat cum să comunice cu copiii, și care îi sprijină constant pentru dilemele cu care se confruntă în relația cu adolescenții mentorați. De la începutul pandemiei, mentoratul a trecut parțial sau total în online; fie că întâlnirile au luat forma unor lecții construite ca proiecte cu diverse activități, ca în România, fie că au rămas într-un format mai liber pe Zoom, cum s-a întâmplat în India, ele urmează același scop: să-i ajute pe copii să descopere cine sunt și să se apropie, cu curaj, de potențialul care se ascunde în ei.

Mentori

Ioana

Ioana căuta de mult o cale prin care să dea înapoi ceva în comunitate, iar oportunitatea apărută de a fi mentor pentru un adolescent din Future Acceleration Program i s-a părut cea mai bună cale. „Simplul fapt că un adult discută cu un adolescent îi poate oferi perspective diferite în viață”, spune Ioana, care lucrează la biroul UiPath din Cluj, și îi poate sădi ideea „că ceilalți oameni te ascultă, te pot ajuta și nu sunt atât de diferiți de tine, nici tu de ei”. De când s-au cunoscut, în toamna lui 2020, pe Ioana a impresionat-o cât de echilibrat este R., elev în clasa a IX-a. Știe ce vrea, e hotărât, nu se lasă influențat de părerile celorlalți și e disciplinat: de exemplu, în fiecare zi, de luni până sâmbătă face sport timp de jumătate de oră sau o oră.

Tot din toamna lui 2020 întâlnirile s-au mutat pe Zoom, ceea ce a redus din apropiere și spontaneitate; dar chiar dacă acum nu mai e loc ca R. să-i spună care e ultimul anime pe care l-a citit, structura întâlnirilor online e binevenită. O dată la două săptămâni, ea și R. se conectează pe Zoom împreună cu un coleg de la UiPath și cu adolescentul mentorat de el (mentorii și copiii mentorați lucrează în „diade”, pentru o interacțiune conformă regulilor de child safeguarding) și urmează un plan de lecție, cu diferite teme și activități care îi ajută să vorbească despre ei și să se descopere. „Nici eu și probabil majoritatea mentorilor nu știm exact cum poate ajuta fiecare activitate”, spune Ioana, „iar faptul că avem acest ghid din partea UiPath Foundation este fantastic.” La prima întâlnire au trebuit să răspundă la întrebarea „Cine sunt?” și așa a aflat că lui R. îi place mult să citească, dar și cum a ajuns Ovidiu, colegul ei mentor, să fie pasionat de sport, yoga și nutriție sănătoasă. Ioana crede că cel mai mult îl poate ajuta pe R. printr-o comunicare complet deschisă: astfel îi poate insufla curajul de a spune ce simte, și pentru că i se pare important să audă că și alții se confruntă cu probleme și dileme asemănătoare. Ce a surprins-o cel mai tare la ea e că reușește, cu foarte puțin autocontrol, să nu dea sfaturi. E genul care aude o problemă și imediat caută soluții, dar mulțumită trainingurilor pe care le-a avut i-a devenit mai ușor să asculte și să încerce doar să ghideze conversația spre diverse gânduri care simte că i-ar fi utile băiatului. Asta vrea să aducă în relația cu el: ascultarea activă, pentru ca el să privească o situație din mai multe perspective și să ia o decizie. Fără asta, copiii mentorați nu pot crește și nu pot prinde curaj, spune Ioana. „Ei nu așteaptă soluții, probabil că la școală și în familie soluții li se tot oferă. Cred că scopul e doar ca ei să aibă un mediu în care să poată să și le găsească singuri.”

Ovidiu

Pentru Ovidiu cea mai mare surpriză de până acum, ca mentor, a fost când B., băiatul de 14 ani pe care îl mentorează, a început să își exprime gândurile și emoțiile prin imagini. La una din întâlnirile pe Zoom cu colegii, fiecare avea de desenat un blazon care să-l reprezinte, iar B. a creat o imagine cu multe simboluri pe care le-a explicat: un dragon și niște aripi de înger pentru dorința de a se exprima și de a-și lua zborul, și niște lupi pentru curaj.

Înainte de toamna lui 2020, când se mai întâlneau în parc, lui Ovidiu îi era greu să-l facă să se deschidă. Și-a dat seama repede că băiatul e introvertit și că „scanează tot timpul împrejurimile, ca și când a trăit într-un mediu care nu i-a dat siguranță”.

Mentori

Dar auzindu-l vorbind despre curaj, și-a dat seama că trebuie să aibă răbdare și că impactul apare la timpul lui, pentru că fiecare are propriul ritm în care se exprimă. Ovidiu, Coach și Product Manager, și-a dorit să fie mentor în programul nostru pentru că i-a plăcut mereu să împărtășească actul de învățare, de la a fi trainer de yoga, la a face sport cu propriul băiat, și pentru că cel mai frumos dar pe care îl putem oferi în această lume, spune el, e să reușim să ne conectăm cu cine suntem noi. Munca cu un adolescent, mai ales dacă provine dintr-o familie cu dificultăți, i se pare cu atât mai importantă. „Dacă plantezi niște semințe și deschizi niște conversații sau creezi niște experiențe pentru copilul cu care lucrezi, la un moment dat o să le acceseze.”

Crede că cea mai bună formă de a-i da curaj lui B. (care nu are tată și trăiește doar cu mama lui) este să-i fie alături și să-l ajute să proceseze lucrurile prin care trece, pentru că de unul singur i-ar fi mult mai greu.

Până acum, Ovidiu a învățat să aibă mai multă răbdare, dar și să vadă lumea prin alți ochi, „să ne uităm împreună la același subiect și să discutăm despre lumea asta în care trăim și despre modul în care familia și viața și-au pus amprenta asupra noastră e un privilegiu.”

Dana

Încă din timpul trainingului pentru mentorat, Dana, din echipa de PR a UiPath, a simțit că va avea mult de învățat. Aflând mai multe despre etapele de dezvoltare ale unui copil, și-a adus aminte de ea ca adolescentă și și-a dat seama cât de important e să crești având încredere în tine: asta vrea să-i insuflă și fetei pe care o mentorează. E foarte disciplinată în sport - o pasiune pe care Dana s-a bucurat că o împărtășesc - și i-ar plăcea s-o ajute să aibă mai multă încredere în ea și la școală și în relația cu părinții. Dana s-a înscris ca mentor ca să dea mai departe ce a învățat de la alții și vrea s-o ajute pe fată să își descopere potențialul. Încă de la primele întâlniri, din toamna lui 2020, au stabilit valorile după care se vor ghida, dintre care cea mai importantă a fost invitația de a fi deschise, de a avea încredere că pot comunica despre orice. Simte că cel mai important lucru pe care îl poate face este să-i dea fetei exemplul personal, pentru ca și ea să se deschidă și să îi fie alături, să simtă că are un sprijin, pentru că asta îi va oferi o stabilitate emoțională. Crede că toate astea îi pot ajuta să-și descopere potențialul mai ales pe adolescenții din comunități vulnerabile, care se simt presați din cauza lipsurilor financiare. „Nu cred că încă sunt capabili să-și recunoască adevărata valoare. Cred că noi, care suntem cu câțiva ani înaintea lor, putem să-i ajutăm să scoată lucrurile astea la suprafață și să scoatem curajul din ei.”

Mentori

Raluca

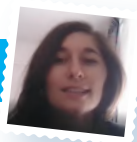

Raluca, Video Producer în UiPath, a pornit ca mentor cu un țel în minte: „dacă reușesc să-i las în minte copilului măcar chestia asta, că situația de acum e doar o perioadă din viața lui, nu o condamnare, poate va prinde curaj și încredere că viața poate să ia o cale diferită”. De când a început întâlnirile cu V., în toamna lui 2020, i se pare incredibil cât de responsabil este. La 12 ani, V. e interfața dintre părinții lui și lumea reală. E singurul din familie care citește și se ocupă de tot ce e nevoie pentru ca familia să funcționeze: de la facturi, la relația cu statul și cu școala. Raluca abia așteaptă să se vadă față în față, pentru că până acum s-au întâlnit doar pe Zoom și nici V., nici celălalt adolescent din diadă, nu-și pornesc camerele, cel mai probabil pentru că acasă nu au spațiul lor personal și nu se simt confortabili.

Ce a surprins-o pe Raluca la ea însăși și la colegul ei mentor a fost că au reușit să fie persistenți și dedicați pentru copii: se întâlnesc înainte de lecții, vorbesc despre ce au aflat data trecută de la ei, ce ar putea aduce în lecția următoare și petrec măcar o oră făcând un plan.

Raluca crede că cel mai important lucru pentru ca adolescenții din comunitățile vulnerabile să prindă curaj este să nu se mai simtă diferiți. Pentru că de multe ori se lovesc de un zid și cei doi adolescenți nu se deschid așa ușor, activitățile planificate le oferă punți de comunicare. Când a trebuit ca fiecare să-și deseneze propriul blazon, ea și colegul ei mentor au reușit să afle mai multe despre copii referindu-se la logo-uri folosite de ei. „Noi asta sperăm, să nu fim profesori, să nu ne perceapă ca pe profesori, deși îmi spun «doamna». Încercăm să fim de la egal la egal.”

Ioana

Când s-a înscris ca mentor, Ioana, Project Manager UiPath, îi știa pe copiii din Ferentari pentru că fusese voluntar în tabăra din 2019 din Cheile Grădiștei. Mai făcuse mentorat înainte, iar la trainingurile la care a participat a înțeles și mai bine de ce anume i se pare important mentoratul: pentru că poate aplica conceptul de growth mindset. „Copiii tind să zică mult «Nu sunt capabil, nu pot, nu știu». Și noi trebuie să fim acolo cu ei să le spunem «Încearcă», «baby steps», «nu poți să faci acum totul, o să faci la un moment dat, ia-le încet».” Cu gândul ăsta a început să lucreze cu B. În 2020 și se bucură când află tot mai multe despre ea: cum ar fi că familia contează cel mai mult pentru ea și are o relație strânsă cu mama ei și cu cei trei frați mai mici, că îi place școala, dar și machiajul și croitoria. Provocarea a fost să nu proiecteze asupra fetei propria experiență și propriile așteptări. Când B. îi povestea lucruri cu care nu era neapărat de acord, Ioana a înțeles, treptat, că mentorii sunt alături de copii nu ca să le arate calea pe care ei o cred cea mai bună, ci să le pună întrebări ajutătoare („De ce vrei să faci asta?”, „cu ce scop?”, „unde vrei să ajungi?”, „care este punctul final”), iar ei să ia propriile decizii.

De când întâlnirile s-au mutat în online, provocarea a fost să se asigure că se întâlnesc la momentul potrivit, pentru că uneori copiii uită și nu apar pe Zoom.

Întrebările despre ce face, ce examene mai are la școală, într-a VIII-a, ce probleme are la o materie și exemplele din afara lumii ei, „asta îi dau aripi să viseze și la alte lucruri la care nu a fost încă expusă”. Pe lângă sprijinul material și educațional, „cred că și relația asta le dă încredere că pot mai mult.”

Mentori

Andrei

Andrei e coleg cu Ioana în companie, lucrează ca programator, și de la ea a aflat câte face în programul de mentorat, așa că s-a înscris, chiar dacă inițial l-a îngrijorat că nu are deloc experiență cu copiii. Băiatul pe care îl mentorează are 15 ani și o familie monoparentală, iar mama lui, deși lucrează foarte mult, încearcă să schimbe turele ca să stea mai mult cu copiii. Din cauza asta se aștepta ca și băiatul să fie mai deconectat de familie, dar l-a surprins să vadă cât de apropiați sunt unul de celălalt, inclusiv de unchiul său, care e foarte prezent și joacă fotbal cu el. Cel mai tare l-a surprins cât de repede asimilează idei noi. Când se întâlneau față în față, înainte de pandemie, și Andrei îi spunea băiatului că, neștiind exact cum să ajungă la adresa lui, va ruga oamenii să îl ajute să se orienteze; băiatul, fiind timid și retras, se mira că niște necunoscuți ar putea să-i răspundă, dar a prins încredere și, la întâlnirile următoare, chiar el îi sugera lui Andrei să întrebe oameni și să ceară ajutor. Asta l-a făcut pe Andrei să aibă încredere că băiatul asimilează discuțiile lor.

Trecerea la digital a fost o provocare, pentru că, timp de o lună, băiatul n-a avut un telefon al lui, apoi a primit unul și puteau vorbi prin simple mesaje cu „ce faci” și gif-uri, apoi a avut probleme cu sim-ul și a trecut tot pe telefonul mamei.

Andrei crede că ce-l poate ajuta cel mai mult pe băiat, din această relație de mentorat, e simplul contact cu experiențele și perspectiva unui om diferit de el. „Pe deoparte, eu văd cum vezi tu lucrurile și tu vezi cum văd eu lucrurile”, i-a spus și băiatului, „sunt două perspective complet diferite, ca și diferență de vârstă, și felul în care trăim. Ne ajută pe amândoi să fim niște oameni mai buni.”

Anca & Ioana

Anca și Ioana, Software Engineers, sunt mentori în aceeași diadă, pentru două adolescente. Ioana mai lucrase cu copii și înainte, iar mentoratul a atras-o pentru că i s-a părut valoros să vadă dezvoltarea unui copil pe termen mai lung. Anca nu mai făcuse nici voluntariat, nici mentorat până atunci, și când a auzit ideea și-a amintit că în copilărie era destul de introvertită și ar fi ajutat-o să mai vorbească cu un adult diferit de părinții ei, poate mai neutru și mai apropiat ca vârstă. A vrut să aibă ea acest rol de sprijin pentru o adolescentă. Pe ambele le-a surprins cât de politicoase și liniștite sunt fetele din diada lor, pentru că, după training, se așteptau că va fi nevoie să reacționeze la conflicte din viața lor și la emoții mai puternice. Cele două fete, amândouă din familii numeroase, fie cu un singur salariu, fie cu ajutoare sociale, sunt tare timide și rezervate.

Mentori

În cele două dăți când s-au văzut față în față în Cluj, deși au încercat să le asculte cât mai deschis, le era greu să comunice având și măștile și trebuind să repete de două-trei ori ca să se audă. Pe Zoom, deși cele două fete s-au conectat fără camere, au interacționat mai mult pe baza a ce desenau, când aveau de făcut blazonul echipei. „Chiar aveau un scop și știam ce avem de făcut, poate din cauza asta au fost mai responsive”, spune Ioana, dar pentru că aveau camerele video închise, fiind acasă probabil cu frații și părinții și pentru că apăreau zgomete pe fundal când deschideau microfonul, au fost alte probleme legate de mediu care au îngreunat comunicarea.

Ce-și doresc cel mai mult Ioana și Anca e să le ajute pe fete să se exprime, pentru că ce le poate da mai mult curaj este să le asculte, să arate curiozitate față de ce spun ele și să le ajute să-și dezvolte ideile. „Mi-ar plăcea să le văd pe fete prezentând o idee foarte strongly, cu multă pasiune și preferabil în contradictoriu cu ce zic eu”, spune Anca, dar știe că asta nu se poate întâmpla peste noapte. „Trebuie să descoperim noi cum să ne apropiem. Cu cât știu ele mai mult despre noi, se va crea o încredere să zică și ele mai mult despre ele.”

Adrian

Adrian, tester în compania UiPath, s-a înscris ca mentor pentru că simte că doar printr-o conexiune umană poate avea un impact adevărat asupra unui copil, iar sprijinul constant i-a oferit cadrul perfect în care să facă asta. În traininguri a învățat cum să asculte, să fie empatic și să înțeleagă contextul din care vin, pentru că interacțiunea cu copiii din familii monoparentale sau sărace are nevoie de o atenție diferită. „La început te gândești că vii și vorbești cu ei și o să fie bine. Dar sunt multe chestii la care nu te gândești, pe care poți să le greșești foarte ușor. Asta e și temerea cea mai mare: dacă stric copilul ăsta definitiv?” Adrian mentorează un băiat de-a VI-a care locuiește cu mama lui și cei trei frați ai săi, după ce tatăl a murit în urmă cu câțiva ani. Pe Adrian l-a impresionat cât este de expansiv, optimist, vorbăreț și dornic să învețe. „E ca un burete, citește tot ce-i vine, e și foarte conectat, are canal de TikTok și e super pasionat de desene”.

A încercat să aplice ce a învățat în training: să îl asculte fără să ofere soluții, pentru că „ascultarea empatică presupune să-i zici «OK, înțeleg, înțeleg prin ce treci», nu neapărat să sari, să-i dai tu soluțiile și gata”, și să nu-l judece. La un moment dat, băiatul a spus că vrea să fie graffiti artist și rapper și pentru asta n-are nevoie de liceu. Atunci Adrian și cealaltă colegă mentor i-au spus că nu e bine să-și taie opțiunile de la vârsta asta și că poate să meargă, de exemplu, la un liceu de arte. Când au dus discuția spre examene, băiatul a spus „Mie mi-e foarte frică de capacitate” și atunci și-au dat seama că ăsta era motivul pentru care el nu voia să meargă la liceu: teama de examen, teama că nu se va descurca, de ce vor spune ceilalți. Adrian a simțit-o ca pe o mare victorie, și pentru că băiatul a reușit să exprime teama asta, dar și pentru că la următoarea întâlnire i-a spus că vrea să fie arhitect, așa că va face liceul, fie ce-o fi.

Pe Adrian l-a surprins că a reușit să asculte fără să intervină „ca tancul”, dar și să aibă răbdare mai ales cu ședințele pe Zoom, care au loc de două ori pe lună, când conexiunea se întrerupe de multe ori și trebuie să repete replicile. La colega lui mentor, care lucrează în HR, l-a surprins să vadă cu câtă empatie intervine pentru ca F., care e vorbăreț, să o lase să vorbească și pe adolescenta mentorată de ea, care e mai timidă. „Știe să pună regulile, dar să fie și distractiv. Nu se simte copilul certat, ca la școală.”

Adrian își dorește ca prin tot acest proces să-l învețe să aibă încredere în el, să-i deschidă orizonturile și „să aibă un model de om care s-a dus la școală și acum e fericit. Nu neapărat către care să tindă, dar când e la o răscruce de drumuri, să simtă că are cu cine se sfătui și să știe că o să-i fie acolo, alături.”

Mentori India

Anisha

Anisha e automation developer la UiPath India și s-a înscris ca mentor în programul nostru pentru că și-a dorit un rol de ghid: „să aduc o mică contribuție în viața unui om, prin propria experiență, prin ce mi s-a întâmplat, prin ce am învățat, prin greșelile pe care le-am făcut”. În India, fiecare mentor are în grijă câte doi copii și întâlnirile au loc simultan. Anisha mentorează două fete, de 14 și 15 ani, care merg la aceeași școală dar sunt foarte diferite, prima știe că din cauza situației financiare mai precare nu poate să fie chiar orice în viață, pe când a doua e convinsă că își poate depăși condiția și că poate fi ce vrea ea în viitor.

Întâlnirile pe Zoom se desfășoară liber și Anisha își dorește să le facă să vorbească, să se deschidă, ca să-și dea seama unde au nevoie de ajutor. Din cauza diferențelor culturale și pentru că s-au născut în familii sărace, Anisha simte că au nevoie să fie constant încurajate și împinse să se deschidă și ele la rândul lor, mai ales când opresc camera video și microfonul pe Zoom. Folosește exemple din propria viață, de la studii, la carieră, la familie, pentru ca ele să simtă că se pot deschide în siguranță. Încearcă să empatizeze cu ele cât mai mult și să își imagineze de ce ar avea nevoie ea dacă ar avea, din nou, vârsta lor. Când una dintre fete nu voia să exerseze limba engleză pentru că se temea că nu vorbește bine, Anisha i-a spus că nici ea nu vorbea atât de bine când era de vârsta ei, dar a trebuit să învețe, și a insistat să vorbească în engleză, pentru că ea îi va spune unde greșește și astfel va deveni mai bună. „Skill-urile de comunicare chiar s-au îmbunătățit. Le-am spus: Continuă să încerci, să nu crezi că dacă cineva îți spune că nu vorbești corect, așa e. Ai încredere, mergi înainte și învață.”

A surprins-o faptul că, odată ce au văzut și ele că progresează într-un anumit aspect, au început să aibă încredere că pot face mai multe și au devenit mai interesate de proces. „Eu a trebuit să le împing puțin, dar ele s-au împins mai mult.” Își dorește pentru ele să ia mai ușor decizii, pentru că i se pare că le lipsește această abilitate.

Mentoratul a fost o mare oportunitate de învățare și pentru Anisha. A prins încredere că poate să fie de ajutor în viața cuiva și a învățat lucruri despre ea însăși. „Am învățat nu doar cum să mă port, ca adult, cu copiii, ci să fiu prietena lor, să încerc să fiu un copil alături de ei și să-i fac să înțeleagă că e în regulă, am trecut și eu prin asta, vei trece și tu, încearcă să înțelegi.”

Ajay

Ajay lucrează în echipa de vânzări a UiPath India, iar din august 2020 e mentor pentru doi băieți de 13 și 14 ani. Amândoi sunt inteligenți, întreprinzători și învață repede, dar se simt constrânși de situațiile lor financiare, simt că nu au prea multe șanse să își urmeze fiecare pasiunile: dansul, respectiv cricketul. În relația cu ei, Ajay, și el tatăl unei adolescente, își dorește să-i ajute să-și descopere și să-și pornească aceste pasiuni, „pentru că toate celelalte lucruri, abilitatea, acțiunea pe care o au de făcut, doar ei o pot face, nimeni nu o poate face în locul lor”.

Pentru asta, a început pur și simplu să-i asculte, pentru că astfel le construiește încrederea în el. Le-a vorbit despre propriile experiențe din copilărie, despre eșecuri și cum le-a depășit. Le-a spus și ce a auzit în copilărie de la un unchi al mamei, care l-a marcat: „Orice ai face, nu omorî ce-și dorește inima ta.” Astfel au văzut că pot avea încredere în el și s-au deschis puțin câte puțin până au ajuns să vorbească despre pasiunile lor. „Ideea e să le vorbești din perspectiva lor. Să le înțelegi punctele de vedere și să vorbești cum vorbesc ei, să vezi lumea așa cum o văd ei. Odată ce înțelegi, lucrurile devin puțin mai ușoare.” Așa, înțelege cu ce se confruntă, care le sunt ezitățile și provocările, spune Ajay, și devine mai ușor și pentru ei să vorbească.

Mentori India

Pentru ca băieții și alți adolescenți ca ei care trăiesc în medii defavorizate să aibă mai mult curaj în a-și urma calea, Ajay crede că e nevoie de un proces clar de gândire, prin care să înțeleagă problema și să încerce să o rezolve pe cont propriu. „Tu ești acolo să îi sprijini, dar lasă-i să găsească singuri rezolvarea.” Procesul? Sparge problema în bucăți mai mici și ajută-i să găsească soluții. E nevoie de răbdare și perseverență, două lucruri pe care Ajay a învățat să le facă mai bine în mentoratul cu ei.

Pentru că relația a început în timpul lockdown-ului, s-au văzut doar pe Zoom și Ajay crede că astfel a pierdut ocazia de a-i înțelege și prin gesturi, de a percepe detalii pe care nu le exprimă verbal, dar s-au adaptat. „Programul de mentorat e foarte aproape de inima mea”, spune Ajay. „Cred cu tărie că dacă reușim să ajutăm fiecare unul sau doi copii să se ridice și să-și atingă potențialul, lumea va fi un loc mai bun.”

Candice

Candice lucrează la UiPath India, a crescut cu poveștile mamei ei despre copiii din sate sărace din India, pe care îi ajuta, și și-a dorit mereu să aibă și ea o contribuție în bine la viața lor. Înființarea UiPath Foundation i s-a părut o oportunitate perfectă pentru asta și s-a înscris imediat ca mentor. Chiar dacă e și ea mama unei adolescente, mentoratul i s-a părut o experiență total diferită și n-a știut la ce să se aștepte. Cele două fete cu care lucrează n-au un model în viața lor, iar simplul fapt că au pe cineva cu care să vorbească e ceva nemaîntâlnit pentru ele. Una dintre ele e elevă într-a IX-a și locuiește doar cu mama ei, după ce tatăl a murit, și îi spune mereu lui Candice că vrea să citească și să scrie ca ea, iar a doua, elevă în clasa a X-a, locuiește cu fratele, mama și tatăl ei și e mai timidă, dar învață foarte bine și vrea să devină inginer. Candice încearcă s-o facă să se deschidă mai mult.

În discuțiile cu ele încearcă de fiecare dată să includă jocuri care să le facă să împărtășească lucruri despre ele, dar și mici task-uri prin care să scrie ceva despre ele până la data viitoare. Una dintre fete se temea să vorbească în public și-i spunea lui Candice că nici la școală nu-i plăcea să citească temele cu voce tare. Atunci Candice i-a propus să ia orice carte, să meargă în fața oglinzii și să înceapă să citească cu voce tare. „Uită-te la tine și continuă să citești”, i-a spus, „încearcă treptat să prinzi încredere și fă-o în fiecare zi, fă din asta o practică astfel încât, la momentul potrivit, să fii în stare să citești în public.” Fata i-a urmat sfatul, iar la o întâlnire următoare i-a spus că profesoara i-a cerut să citească cu voce tare în clasă și a citit și a ieșit foarte bine, iar profesoara i-a spus că a făcut un progres fantastic.

Candice s-a bucurat și și-a dat seama că a avut un impact. Când se gândește ce să pregătească pentru sesiunile următoare, știe că vrea să construiască o relație cu fetele astfel încât ele să știe că se pot baza pe ea. „Dacă vor fi într-o situație în care nu vor ști ce să facă și nu vor ști la cine să apeleze, vreau să fiu un sprijin moral pentru ele.”

Se gândește des ce poate face mai mult ca să le ajute să se deschidă, pentru că dacă reușesc să vorbească despre lucrurile mici care le deranjează, vor scăpa de o povară și vor simți că au pe cineva care să le înțeleagă.

Înainte de mentorat, Candice nu se considera un om răbdător. Chiar dacă e mama unei adolescente, simte că își pierde repede răbdarea, vrea ca lucrurile să se întâmple așa cum spune și se supără când rezultatul nu e cum se aștepta. „Dar fetele astea m-au adus la un cu totul alt nivel: m-au făcut să fiu atât de conectată, răbdătoare și capabilă să iau lucrurile atât de încet cât e nevoie.”

Candice n-ar spune neapărat că mentoratul e un act de curaj, e doar ceva ce ea personal vrea să facă, o nevoie puternică de a da înapoi, de a le ghida pe fete și de a vorbi cu ele. Când una dintre fete i-a arătat la cameră un desen făcut special pentru ea, un înger, Candice a fost foarte impresionată și a lăcrimat. „Simt că am avut un impact. Probabil a simțit o conexiune față de mine și de asta a decis că asta e un lucru pe care îl poate face pentru mine. Tot mă gândesc ce anume din ce am făcut a avut impactul ăsta pentru ea.”

Voluntari:

De la organizarea taberei și a activităților de învățare și de timp liber pentru copii, la pregătirea unor webinarii pentru profesori, la elaborarea de acte juridice, sau programarea tabletelor pentru meditații și școală, implicarea voluntarilor noștri a contribuit mult la îndeplinirea scopurilor noastre. Angajați ai companiei UiPath și-au oferit timpul și cunoștințele pentru a contribui la impactul pe care ne propunem să îl avem în viața copiilor într-un an atât de diferit și de dificil.

Voluntari

Bogdan

Un sprijin constant și esențial pentru noi este cel legat de aspectele juridice, oferit de Bogdan din departamentul Legal al companiei UiPath. Încă de la început, când Bogdan ne-a ajutat cu actele de înființare, cu structura juridică și de guvernare, a rămas persoana principală de sprijin pentru orice problemă juridică: o rezolvă el sau ne redirectionează spre altcineva pentru a găsi o soluție. Când a venit pandemia, a fost nevoie să regândim multe dintre activități și să luăm decizii strategice cu implicații juridice. Tot în pandemie, unii donatori au vrut să ajute spitalele și să cumpere echipamente. Bogdan a căutat soluții care să fie conforme din punct de vedere legal și care să satisfacă dorința donatorilor de a ajuta. Cele mai complicate situații pentru el sunt cele care îl pun în contact cu realitatea în care trăiesc beneficiarii noștri. Așa, Bogdan a reușit să stabilească o relație de parteneriat cu două case de avocatură, care ne-au ajutat pro bono pe anumite proiecte sociale. „Cred că măcar suma respectivă pe care ar fi plătit-o pentru onorarii, dacă a fost direcționată în scopul UiPath Foundation, e un plus. Asta e ceea ce contează.”

Deși a mai făcut voluntariat înainte, Bogdan simte că „nimic nu se compară cu activitatea pe care o are direct o astfel de fundație în ceea ce privește copiii și ghidarea lor în învățământ”. Informația, ghidajul și sprijinul pe care le primesc copiii se traduc în fericirea de pe fețele lor atunci când Bogdan îi vede la diferite activități și petreceri cu toți colegii. Atunci simte că inclusiv ajutorul lui juridic are un impact, chiar dacă indirect, în viața lor.

Ninett

Ninett e developer în compania UiPath și a început să facă voluntariat pentru UiPath Foundation chiar de la prima noastră activitate cu copiii: tabăra din 2019 la Cheile Grădiștei.

Lui Ninett i s-a părut foarte important că am dorit de la început să-i ajutăm pe copii pe termen lung și să avem grijă de nevoile lor. Pe lângă toate activitățile din acea săptămână (de la pictat, tras cu arcul, jucat fotbal, cursuri de robotică, la o seară de talente), obiectivul taberei a fost să le identifice punctele forte și domeniile care le plac, pentru a putea să-i susțină mai departe în învățarea lor.

Învățată cu copiii prietenilor din cercurile ei, care au de toate, Ninett a fost impresionată de poveștile copiilor care, înainte să meargă la școală, trebuiau să aibă grijă de animalele din gospodărie. Și-a dat seama că acești copii sunt mult mai obișnuiți cu situații mai grele de viață decât ar putea să fie ea sau alți copii. „Dacă problemele copiilor din jurul meu erau că nu au ultimul iPhone sau că nu primesc prăjitură de care își doresc ei, problemele lor erau cu totul diferite. Unii se confruntau cu violență, alții nu erau trimiși la școală pentru că trebuiau să aibă grijă de casă.”

Sociabilă și comunicativă, Ninett și-a dat seama în tabără că doar odată ce cunoști istoricul unui copil, îl poți înțelege. „Ascultându-i zilnic pe cei de la UiPath Foundation, care le știau foarte bine poveștile, m-a făcut să-mi dau și eu seama că nu trebuie să pun etichetă de la început și să nu judec persoanele, indiferent că vorbim despre copii sau de oricine altcineva. Nu ai de unde să știi ce este în spate.”

Dacă vrei să faci voluntariat, îți găsești timp, crede Ninett. În 2020 a implementat un roboțel care să ajute ONG-ul Digital Nation să automatizeze procesul de înscriere într-un proiect pentru profesori. „Cred că cel mai real feedback categoric îl primești de la copii”, spune ea, care a văzut impactul asupra copiilor și în întâlnirile online din 2020 cu cei care au fost în tabără. „Feedback-ul primit, indiferent de context, m-a încurajat mai mult să vreau să ofer.”

Voluntari

Naveen

Naveen, software engineer la UiPath în India, s-a bucurat să ne ajute atunci când a venit pandemia și aveam nevoie de cineva care să traducă instrucțiunile Organizației Mondiale a Sănătății despre protejarea împotriva COVID în Kannada, limba locală din Bangalore, India. Aveam nevoie de asta pentru un voiceover audio care să ajute copiii să înțeleagă instrucțiunile în propria limbă: să știe când trebuie să stea în casă, că trebuie să folosească dezinfectant, să poarte măști și să păstreze distanța față de alți oameni, și pe cine să contacteze în caz că au simptome de COVID.

Pentru un copil care a crescut vorbind Kannada, o limbă veche de 2.000 de ani, e destul de dificil să înțeleagă limba hindi sau limba engleză (cele două limbi oficiale din India) dacă nu le învață la școală, așa că, să audă aceste informații în limba lor nativă e un ajutor vital pentru ei, crede Naveen. „A fost și foarte ușor să fac asta. Pentru că [cei din UiPath Foundation] au făcut ca procesul și instrucțiunile să fie foarte clare, aveau oameni care puteau să te ajute cu orice dacă te blocai.”

Se bucură că prin acest ajutor, chiar dacă pentru el n-a însemnat un efort prea mare, a putut să sprijine munca fundației: „Când încerci să ajuți copii la firul ierbii, ei vor pune umărul mai departe la a crea un viitor mai bun pentru țară. Asta apreciez foarte mult la UiPath Foundation, e o muncă minunată.”

Mihai

Când a venit pandemia și copiii sprijiniți de UiPath Foundation au avut nevoie de tablete pentru școală și pentru meditațiile online, Mihai, IT service desk în compania UiPath, a fost un sprijin de nădejde.

După ce a fost găsit un model potrivit de câte tablete era nevoie (130 în prima tură) și au făcut comanda, Mihai s-a ocupat să găsească o soluție de device management care să funcționeze bine. Erau mai multe condiții de îndeplinit: să fie ușor de folosit pentru că oameni din toată țara, de la echipa fundației, la voluntari, la copii, au fost nevoiți să învețe să lucreze cu ele; să fie child safe (adică să nu permită acces la conținut care nu e destinat minorilor sau la social media, să nu poată instala ei orice aplicații și să aibă acces, în Play Store, doar la aplicațiile potrivite pentru ei) și să fie compatibilă cu ce aveau nevoie copiii la școală.

Odată ce a dezvoltat soluția de management, Mihai a trebuit să programeze manual 130 de tablete, pentru că programarea lor automată ar fi costat mult și n-ar fi fost suficient de rapidă. Cu tabletele aduse la el acasă, timp de câteva seri le-a deschis pe fiecare, le-a programat, astfel încât ei să apese doar pe power și să poată participa la meditații și a pus post-its pe fiecare cu numele copilului și locul unde trebuia să ajungă, și tot așa până a terminat toate tabletele. L-a ajutat și soția.

„A fost făcută cu maximă plăcere. După aia au venit înapoi poze de când fetele s-au dus să le împartă și ne arătau câte o poză cu un copil care avea gura până la urechi, cu tableta în mână. Îți trecea toată oboseala.”

Acum Mihai ne mai ajută pe probleme punctuale. După ce a început școala în toamnă, a venit solicitarea că la școală se folosește Ad Servio și trebuie să-l instaleze astfel încât copiii să poată participa și la orele de școală și la meditațiile fundației folosind soluția de management deja instalată inițial.

Voluntari

În unele cazuri s-a întâmplat și ca școala să nu le mai dea copiilor tablete dacă ei aveau deja tabletă din altă parte. Asta a fost mai complicat, pentru că Mihai a trebuit să integreze sistemele școlii cu sistemele fundației, cele două fiind diferite. Trebuiau să fie și ușor de administrat de la distanță: în caz că se pierde, se fură, se întâmplă ceva, el trebuia să știe unde e, iar datele copiilor să nu fie în pericol. Orice fel de update ar fi apărut, trebuia să fie ușor de instalat de voluntari fără alte intervenții.

Recent, a ajuns la Mihai cazul unui copil care stătea într-o casă făcută din fier beton, fără semnal înăuntru. Ca să nu lipsească de la meditații, stătea într-o mașină în fața blocului, inclusiv iarna, ca să aibă internet. Iar Mihai i-a găsit o soluție ca să aibă internet în casă. Când a primit o poză cu el în casă, Mihai a simțit că merită ce face. „Vezi câte un zâmbet de genul ăsta și are logică munca ta la finalul zilei.”

Voluntariatul nu e niciodată timp pierdut, crede el: „Genul ăsta de impact te face să mergi în continuare. Vezi că efortul tău are un impact real pe niște copii. E câte unul dintre copiii ăștia care chiar vrea să stea la școală. Cum să nu-l ajuti? Păi poți să-i schimbi viitorul cu o chestie din asta. Eu mă strădui să repar o tabletă sau să-i pun net, și o chestie din asta mică poate să-l țină în școală și practic viața lui o să aibă altă cale. Nu pot să nu particip la asta.”

Oana & Răzvan

În vara lui 2020, când toată lumea începea să-și dea seama că munca de acasă va deveni un status quo și pentru educație, ONG-ul Digital Nation ne-a propus să pregătim un webinar care să ajute profesorii să treacă la predarea în digital. Oana, contributor individual pe un program strategic al companiei UiPath, și Răzvan, manager de technical learning, amândoi pasionați de învățare, au început să lucreze la asta.

Cu ajutorul Minei Gălii, colega noastră și fostă profesoară în programul Teach for Romania, Oana și Răzvan au luat o lecție de la a III-a și s-au gândit cum s-o deconstruiască și reconstruiască pentru trecerea la digital. În același timp le-au explicat profesorilor câteva principii ale învățării, care în învățarea online capătă o importanță și mai mare și trebuie aplicate cu precădere: încrederea („Dacă n-ai încredere în oamenii care învață sau pentru care tu organizezi o sesiune de învățare”, spune Oana, „nu ai cum să le susții autonomia, trebuie mai întâi să ai încredere în ei.”), autonomia (adică profesorul să paseze autonomia de la el, la cel care învață, ceea ce „în educația din România este un mindset foarte greu de schimbat”, spune Oana, „pentru că profesorii uneori au tendința să controleze mult din experiență și să lase puțin la copii”), spațiarea (o lecție să nu cuprindă prea multe concepte îngrămădite, iar copiii să nu stea mai mult de o oră într-o lecție sau poate mai puțin dacă sunt mai mici), interactivitatea și colaborarea.

Ce a fost diferit față de alte experiențe de voluntariat, cum ar fi ajutat copii bolnavi sau plantat copaci, spune Răzvan, a fost că s-a bazat pe domeniul său de expertiză, pe ce îi place să facă. „Cred că am ajuns după măcar 10 ani în domeniul ăsta, la niște lucruri pe care putem să încercăm să le dăm înapoi. Asta vine din vocație și din pasiune pentru că ne place learningul și e o chestie faină că putem să dăm înapoi.”

Voluntari

Nou a fost și să fie față în față cu niște profesori care ar trebui să aibă înțelegere superioară asupra anumitor lucruri pe care încercau să-i învețe. A existat la un moment dat îndoiala asta: „Bine, dar noi suntem experți în învățarea adulților, oamenii ăștia sunt experți în învățarea copiilor. Noi mergem și-i învățăm pe ei cum să învețe mai bine copiii. Oare suntem în postura asta?” Și-au asumat, iar faptul că au avut alături un profesor ca sprijin i-a ajutat. La webinar au participat 2.000 de oameni, ceea ce arată „clar că era un interes foarte mare de la profesori și că sunt foarte mulți care au aceleași provocări”, spune Oana. Crede că a fost și o oportunitate pentru profesori de a mai atenua din presiunea care venea spre ei în perioada aia.

„Era o presiune și cred că încă există, că dacă 40 de minute durează ora la clasă înseamnă că în digital tot atâta trebuie să dureze”, spune Răzvan. Ei le-au spus că e imposibil să înghesuiești aceeași materie într-un mediu în care interacțiunea este mult limitată, dar au înțeles și presiunea la care sunt supuși profesorii din partea ministerului, care le transmite că acelea sunt clasele, acela e programul, ar trebui să funcționeze la fel și în digital.

Oana, care a făcut mulți ani diferite tipuri de voluntariat, astăzi nu l-ar numi neapărat un act de curaj, „dar cu siguranță l-aș numi un efort un pic mai mare decât simțeam că fac acum 5-10 ani, când o făceam și egoist, fără să-mi dau seama. Un efort, o contribuție extraordinar de importantă, dar efortul se simte puțin mai mare decât anul trecut.”

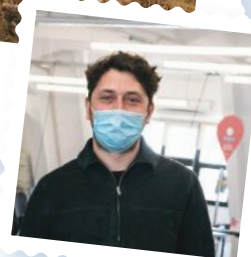
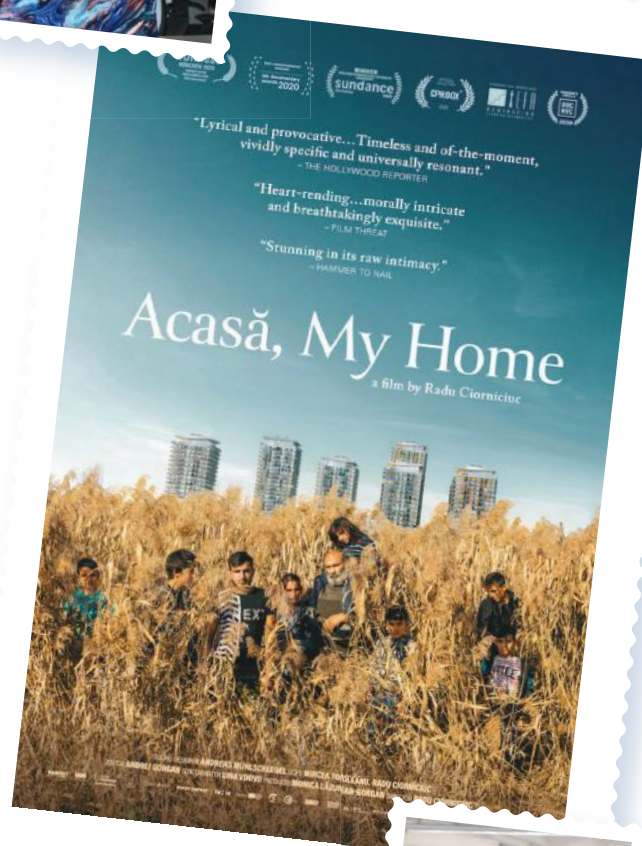
Pentru Răzvan, voluntariatul pentru fundație a fost o extensie a muncii lui, iar asta i-a amintit de ce spune cercetătoarea Sonja Lyubomirsky în cursul The Science of Well-Being, că „una din cele mai mari surse de fericire este faptul că îți poți folosi character strengths. Se încadrează acolo. E o modalitate de a-mi duce munca din learning într-o sferă un pic diferită.”

Filmul Acasă, My Home

Pentru noi, 2020 a însemnat și parteneriatul cu echipa documentarului "Acasă, My Home" - povestea unei familii cu nouă copii care a trăit peste 20 de ani în delta din inima Capitalei, forțată să se adapteze la viața socială din mijlocul orașului, odată cu atribuirea statutului de parc natural zonei în care locuiau și mutării lor în spațiul urban propriu-zis.

Pentru Monica Lăzurean-Gorgan, producătoarea filmului "Acasă, My Home" și Radu Ciorniciuc, regizorul filmului, parteneriatul a fost esențial pentru a duce povestea peste hotare, tocmai în Statele Unite ale Americii. Curiozitatea și interesul publicului pentru peliculă, odată cu promovarea, au completat munca depusă de întreaga echipă timp de patru ani - și a însemnat un vis devenit realitate, care ar fi fost „doar o muncă pe jumătate terminată” în lipsa parteneriatului nostru, așa cum menționează chiar Radu Ciorniciuc. "Acasă, My Home" este primul documentar românesc selectat în competiția oficială de la Festivalul Sundance și câștigătorul Premiului special al juriului pentru cea mai bună imagine. Pe tot parcursul anului documentarul a câștigat numeroase premii la competiții internaționale de film, intrând chiar și în cursa pentru nominalizare la Oscar.

Ceea ce completează parteneriatul nostru este susținerea acordată familiei Enache, nevoită să se adapteze unui context urban - la care „nu puteai să fii un simplu privitor, un observator” după cum spune Monica. Întreaga familie a trecut printr-un proces complex de integrare și ne-am dorit să le fim alături printr-un pachet de sprijin integrat, adaptat nevoilor lor.

Reacția noastră împotriva COVID -19

Solidaritatea contează

Anul 2020 a reprezentat pentru noi toți un an al adaptării, al rezilienței dar și al solidarității: adaptarea la noi metode de învățare, de lucru, de interacțiune, al hotărârii de a merge mai departe, de a reuși să îndeplinești tot ce ți-ai propus indiferent de obstacole. A fost, însă, și anul solidarității și generozității celor care au contribuit încă de la început la susținerea comunităților în perioada pandemiei.

Încă de la debutul pandemiei, comunitatea UiPath din întreaga lume a reacționat și s-a implicat în campania noastră internă pentru Fondul Global de Urgență, în contextul COVID-19.

În mai puțin de 2 săptămâni, sprijin în valoare de 1 milion de dolari a fost oferit copiilor din programe și familiilor lor, spitalelor și altor instituții medicale din România dar și familiilor migranților interni din India și copiilor din programele noastre derulate în Bangalore.

**Raluca
Negulescu-Balaci**

Director executiv
UiPath Foundation

**Somedutta
Chatterjee**

Reprezentant
Give India

„Anul 2020 a fost un an al generozității. Cu ajutorul celor care cred în noi și care ne susțin să ne îndeplinim misiunea, am reușit în mai puțin de o săptămână, să mobilizăm resurse pentru cei din comunitățile vulnerabile, în care derulăm proiecte, afectați de contextul greu creat de pandemie, din România. A fost esențial să oferim sprijin în aceste comunități, copiilor din programele noastre pentru a avea acces la educație de calitate prin dotarea cu echipamente digitale și să ne asigurăm că aceștia se simt în siguranță indiferent de context. Totodată, am reușit să contribuim la dotarea a 55 de spitale din țară, cu echipamente de protecție și materiale necesare pentru a face față situației.”

Cu sprijinul partenerului nostru, Give India, am distribuit anul trecut, în timpul carantinei, peste 1 milion de porții de mâncare copiilor vulnerabili și familiilor lor care au trecut printr-o migrație internă de proporții din zonele urbane către ariile rurale din India (Bangalore, Delhi și Mumbai), grav afectate de contextul pandemic. Organizația are o istorie de 20 de ani, în care a lucrat cu toate marile fundații internaționale.

„Problema malnutriției era existentă, însă pandemia a agravat această problemă” spune Somedutta Chatterjee, reprezentant Give India. „Din cauza pandemiei și a distanțării sociale, foarte mulți oameni au rămas fără un loc de muncă, iar astfel unele familii nu au mai avut posibilitatea să se susțină și o provocare pentru noi a fost cum ne putem mobiliza mai repede.”

„O componentă extrem de importantă pe care o dorim din partea partenerilor noștri este cea de leadership, implicarea partenerilor în inițiativele noastre. Uneori ești atât de preocupat de problemele tale, încât uiți să vezi imaginea de ansamblu. Acest lucru nu se întâmplă când ai parteneri precum UiPath Foundation care te sprijină, îți oferă sugestii și sunt interesați ca toate problemele comunităților să fie tratate. Rar întâlnim parteneri care să fie interesați de problema malnutriției, și mai mult decât atât, de calitatea meselor, dacă sunt sănătoase și echilibrate pentru copii, iar UiPath Foundation a făcut asta” mai spune Somedutta.

Pe lângă abordarea unei crize umanitare de proporții pentru migranții interni din India, am oferit prin Fondul Global de Urgență peste 4000 de pachete cu alimente de bază pentru copiii susținuți în Bangalore împreună cu Dream a Dream.

Rezultate 2020:

România

2.5 tone de echipamente de protecție

au fost donate pentru **55 de spitale** din **24 de județe** din țară.

10.025

salopete medicale

6.600

halate de protecție

50.000

de perechi de mănuși de protecție

1.380

mănuși CUT

10.525

măști FFP2

12.150

măști de unică folosință

300

de viziere medicale

57

de ventilatoare medicale
au fost reparate

aprox. 800 de persoane

Copiii din programele fundației și familiile lor au beneficiat de sprijin continuu, fiindu-le asigurate pachete cu produse alimentare de bază, produse de igienă, sprijin umanitar de urgență în cazurile grav afectate de COVID-19 și acces la educație online.

India

>1 milion de porții de mâncare

au fost oferite migranților interni care și-au pierdut locul de muncă din cauza pandemiei

4.000 de pachete

cu produse alimentare de bază au fost distribuite copiilor și tinerilor din programele educaționale susținute de UiPath Foundation în Bangalore, precum și familiilor acestora.

Parteneriate:

Asociația Ascendis

Carmen Ciuraru, Director Executiv

”Alături de UiPath Foundation am organizat două evenimente online pentru copiii din programele acesteia: unul sub forma unei tabere online și altul în preajma sărbătorilor de iarnă. Echipa Ascendis a creat pentru copii, voluntari și membri ai organizației două experiențe online în care au avut ocazia să se revadă, să se joace, să stea de vorbă și să construiască împreună albume virtuale despre pasiunile și planurile lor de viitor.

Consider că pentru copii aceste activități tip tabără online au însemnat un mod de a menține legătura cu colegii și voluntarii – oameni pe care îi admiră și de la care simt că au de învățat. Au consolidat astfel o relație de prietenie în perioada pandemică dificil de gestionat pentru fiecare. În același timp au experimentat și o altfel de interacțiune online cu accent pe acțiune, exprimare, creativitate, participare și joc. Cred că acest exercițiu le este util pentru a se putea vedea mai des în contexte participative în care vocea lor să fie auzită și să învețe să colaboreze.

Aceste intervenții sunt practic laboratoare în care se obține curaj din diferite combinații de activități și interacțiuni umane. În final, acestea demonstrează că se poate: că efortul este un prieten de nădejde pentru a reuși pe termen lung și că există oameni care sunt aici pentru a-i susține pe copii în drumul lor spre viitor.”

Asociația Keeping Children Safe

Stefan Yordanov, Capacity Building Program Manager

”UiPath Foundation a luat măsuri strategice pentru a-și îmbunătăți și implementa politicile și practicile de protejare a copiilor, cu accent pe performanța partenerilor lor.

Împreună am analizat politica de protecție a copiilor și am elaborat un raport de revizuire, cu recomandări, înainte de implementarea acesteia.

Părerea mea este că organizațiile non-profit trebuie să sensibilizeze copiii în mod eficient, astfel încât copiii să știe mai multe despre munca noastră și, chiar să ne ajute să avem un impact mai bun.”

Parteneriate

Asociația Merci Charity Boutique

Daniela Staicu, Responsabil Comunicare
Asma Battah, medic stomatolog voluntar

”Prin parteneriatul cu UiPath Foundation ne-am propus să venim în sprijinul copiilor din comunitățile susținute de fundație cu servicii de profilaxie și tratament stomatologic folosind cabinetul stomatologic mobil al asociației și echipe de medici stomatologi voluntari, sub umbrela proiectului “Educație orală, prevenție și nutriție pentru sănătatea orală a copiilor din medii rurale marginalizate prin cabinetul stomatologic mobil Zâna Merciluță.”

Pentru toată lumea, pandemia COVID-19 a însemnat o regândire a activității și la fel pentru noi. Nu am putut efectua deplasările programate în comunități, inclusiv cele din parteneriatul cu UiPath Foundation.

Din fericire, am reușit să derulăm activități de profilaxie orală pentru comunitățile fundației grație comunicării și organizării echipei și a partenerilor locali. Practic am transmis către fiecare copil din program câte un pachet cu produse de profilaxie orală (pastă și periuță de dinți, o monodoză pentru fluorizare și un document informativ pentru părinți despre cabinetele în contract cu casa de asigurări județeană și lista de intervenții la care pot avea acces gratuit copiii, în limita unui buget lunar) și am derulat webinarii de igienă orală și nutriție.

Faptul că aducem în comunități unde nu există cabinet stomatologic acces la servicii stomatologice, care sunt oferite gratuit și informăm comunitățile despre importanța sănătății orale și cum să o asigurăm, acesta este impactul acestui proiect și starea de bine și curajul sunt o consecință pozitivă și a unei danturi sănătoase.”

British Council

Monika Żaczek, Academic Manager

”Colaborăm cu UiPath Foundation din septembrie 2020, oferind lecții online la limba engleză unui grup de peste 100 de copii, cu vârste cuprinse între 11 și 16 ani, din comunitățile de intervenție ale fundației.

Pentru noi, ca organizație didactică, principalele provocări în acest context creat de pandemia COVID-19 au fost legate de trecerea activității în mediul online. Copiii participanți la meditații au fost nevoiți să treacă de bariera timidității, reticența lor de a vorbi și de a participa la ore, dar cel mai mult au fost nevoiți să treacă peste disconfortul creat de situațiile problematice de acasă.

Ca profesori ai British Council și ca organizație, credem că oportunitățile educaționale ar trebui să fie disponibile pentru toată lumea, iar colaborarea cu UiPath Foundation ne-a permis să ajungem la copiii din comunități la care în mod normal nu am avea acces.

Pentru profesorii noștri a fost incredibil să le putem oferi copiilor oportunitatea de a-și exprima ideile și opiniile într-un mediu de învățare în care se simt în siguranță, respectați, încurajați și ascultați. Credem cu tărie că acest aspect este vital pentru a ajuta copiii să câștige curaj și să fie liberi să se exprime.

Când educația este privită ca o stradă cu două sensuri între profesori și elevi, când opiniile sunt ascultate, toată lumea are de câștigat, iar copiii devin mai încrezători și înțeleg că și vocea lor contează.”

Parteneriate

Clinica Oana Nicolau

Dumitru Alexandru, Director de vânzări

”Parteneriatul dezvoltat împreună cu echipa UiPath Foundation este unul de suflet pentru noi, deoarece ne-a oferit posibilitatea de a contribui la dezvoltarea armonioasă a copiilor din comunitățile vulnerabile din România. În această colaborare, rolul nostru este de a oferi suport în zona de sănătate emoțională. Aici putem include atât evaluările psihologice, care ajută coordonatorii locali să înțeleagă cum să construiască un plan de dezvoltare pentru fiecare copil, în funcție de tipologia și nevoile lui, cât și sesiuni de psihoterapie/logopedie, acolo unde am observat că un serviciu de acest tip ar contribui la acest plan de dezvoltare.

Din punctul nostru de vedere, cel mai important aspect când vine vorba de sprijinirea copiilor din comunități vulnerabile pentru a dobândi curaj este acela de a le fi alături, fără a-i face să se simtă diferiți, de a empatiza și de a-ți asuma rolul unui model, la care copilul se va raporta și căruia îi va urma sfaturile, chiar dacă asta înseamnă să îl scoată din zona de confort.

Țin să menționez faptul că pe parcursul acestei colaborări, am văzut din plin această abordare din partea tuturor persoanelor implicate și am simțit că puterea lor pornește de la o dorință sinceră de a le oferi acestor copii accesul la niște resurse și oportunități care nouă ni se par o normalitate.”

EEMATICO

Ion Neculai, co-fondator Eematico

”Încă din 2019 am colaborat cu partenerii noștri de la UiPath Foundation pentru a dezvolta și implementa împreună diverse activități educaționale pentru copiii din programele noastre. Future Readiness este un program inițiat în anul 2019 și încheiat în februarie 2020 destinat profesorilor și părinților copiilor din programe, cu scopul de a crește nivelul lor de conștientizare asupra schimbărilor pe care tehnologia le are în societate și de a îi face mai dornici să-i sprijine pe copii în dezvoltarea acestor abilități. Programul a fost desfășurat în 5 dintre comunitățile unde UiPath Foundation intervine, în Galați, București, Cluj, Bârlad și Vaslui.

De asemenea, odată cu mutarea online a activității școlare, și tabăra UiPath Foundation cu copiii din programe a trebuit să fie mutată în mediul online. Din fericire, noi am preconizat o mutare în mediul online, iar din anul 2017 am lucrat la un kit ce le poate permite copiilor să transpună experiențele oferite de ei în tabere, chiar la ei acasă, iar acest kit a fost o unealtă extrem de importantă pentru trecerea în mediul online cauzată de pandemie.

Cred că activitățile acestea foarte practice, în care copiii construiesc ceva, sunt genul de experiențe care le cresc foarte mult încrederea și curajul - pentru că este ceva tangibil, făcut cu mâinile lor. De multe ori, în procesul educațional este nevoie să vezi și lucruri practice, care se produc în acel moment și le oferă copiilor curaj.

Colaborarea cu UiPath Foundation a fost o gură de oxigen, pentru că aveau încredere în ce facem și ne-au încredințat aceste proiecte, ne-au dat încredere și ne-au ajutat să creștem.”

Parteneriate

Fundația Inovații Sociale Regina Maria

Dr. Vlad Romanescu, Director Medical

“Cele mai importante lucruri de care are nevoie o ființă umană pentru a conviețui și a evolua în societatea de astăzi sunt sănătatea și educația.

Colaborarea cu UiPath Foundation este o mână de ajutor întinsă copiilor din comunitățile vulnerabile.

Ideea UiPath Foundation de a fi un real sprijin pentru acești copii este o adevărată piatră de temelie pentru o societate mai bună, în care să primeze bunul-simț și egalitatea de șanse.

Știm cu toții că accesul acestor copii la serviciile medicale și educaționale nu este tocmai unul facil, acest acces fiind îngreunat de mai mulți factori precum: lipsa educației acestor familii, absența sau ineficiența unor organisme ale statului care ar trebui să facă eforturi susținute pentru integrarea socială a acestor oameni, etc. Ceea ce a făcut parteneriatul nostru, a fost tocmai să faciliteze accesul acestor copii la servicii medicale și de prevenție, esențiale pentru sănătatea lor. Dintre aceste servicii amintim: stomatologia, oftalmologia, medicina generală, ginecologie, analize de laborator.

Accesul la aceste servicii trebuie să facă parte din normalitatea zilelor noastre, indiferent de clasa socială din care provenim, acesta furnizând atât o stare fizică bună, cât și o creștere a stimei de sine, ambele lucruri fiind esențiale pentru integrarea socială.”

**FUNDAȚIA
INOVAȚII SOCIALE
REGINA MARIA**

New Edu

**Reprezentant New Edu –
Drăgan Cristina, Director Educațional**

”Parteneriatul cu UiPath Foundation are drept obiectiv strategic implementarea unui sistem sustenabil de pregătire pe plan educațional pentru copiii din comunități vulnerabile, asigurându-le acestora accesul la o educație modernă, bazată pe tehnologii inovatoare, care facilitează obținerea de competențe actuale și performanțe școlare crescute, constituindu-se, în egală măsură, într-un punct de atracție pentru copii.

Acest parteneriat se concretizează într-un demers educațional cu impact pozitiv asupra copiilor din comunități care se confruntă cu excluziunea, din diverse considerente, oferind acestora o șansă reală la educația de calitate, progres și, în sens larg, șansa unui viitor mai bun.

Împreună am reușit să construim o comunitate activă, interesată de evoluția copiilor pe plan școlar, ale cărei valori sunt învățarea participativă, interconectarea, curiozitatea, libertatea de gândire și exprimare.”

Parteneriate

NOI ORIZONTURI

Benjamin Frentsos

„Parteneriatul dintre Noi Orizonturi și UiPath Foundation este unul unic în România, mai ales pentru un program ca acesta, care are loc în mediul online. A fost nevoie de oameni cu un set unic de skill-uri și experiențe pentru a crea un parteneriat ce poate să aibă un impact în acest mediu, care încă ne este străin. Rolul nostru în acest parteneriat este de a dezvolta materiale didactice, numite „rețete”, pe care mentorii din program să le folosească, dar să și vină cu un program de training pentru mentori. Aceste rețete concepute de noi pentru programul de mentorat îi ajută pe copii să învețe prin experiențe. Ei încep o activitate, se gândesc asupra procesului și aplică ce au învățat din activitate în contexte externe. Dacă te poți conecta cu un copil într-o zonă de interes pentru el, vei avea acces la o zonă vastă de oportunități de învățare inovatoare.

Cea mai mare provocare a fost să ducă experiențele și cunoștințele lor de a lucra cu copiii în mediul online. Când mentoratul se petrece normal, fizic, nu trebuie să iei în calcul accesul la internet sau dacă participanții au un spațiu liniștit disponibil acasă, deci a trebuit să ne gândim la cum poate fiecare copil să aibă acces la aceste materiale și să fie productiv. A trebuit să ne adaptăm și, cu sprijinul UiPath Foundation, am reușit să avem cel mai bun rezultat posibil.”

Soare și Asociații

Anamaria Drăguță și Anca Beatrice Spiridon

”Parteneriatul nostru cu UiPath Foundation a început în 2019 și a constat în procesul de formare a voluntarilor pentru rolul lor de mentori.

Am realizat un manual dedicat procesului de formare a unui mentor, am organizat sesiuni de training pentru pregătirea voluntarilor în noul rol cât și sesiuni de suport psihologic pentru mentori și ghidare în relația mentor-mentee prin întâlniri recurente de follow-up.

Dacă vorbim de 2020, provocările noastre au fost multiple, dar trecerea activității în online a fost pe primul loc. Am început cu trecerea de la sesiunile de follow-up față în față la sesiuni de follow-up online, am continuat cu redesignul structurii trainingului pentru a fi livrat online, într-un timp mai scurt și conform nevoilor actuale ale UiPath Foundation.

Uitându-ne la modelul de intervenție însă, considerăm că atunci când vine vorba de sprijinirea copiilor din comunități vulnerabile pentru a dobândi curaj, este nevoie și de un mentor bun: un om atent la sine, la copil și la relația de mentorat, empatic, care susține, încurajează, ghidează, pune limite sănătoase și explorează împreună cu copilul și care răspunde nevoilor sale în relația de mentorat.”

Oamenii din spatele proiectelor educaționale

Global Advisory Board

Akila Somasegar

UiPath Foundation Global Advisory Board

”Admir misiunea și pasiunea UiPath Foundation de a încuraja copiii din întreaga lume să se ocupe de propriul lor viitor. Într-o perioadă scurtă de timp, au creat un impact pozitiv uriaș în viața multor copii care provin din medii defavorizate. Sunt implicată în activitatea United Nations Foundation, organizație cu impact și intervenție la nivel global. Sunt încântată și recunoscătoare că atât această activitate cât și rolul meu ca membru al Global Advisory Board în cadrul UiPath Foundation, îmi dau posibilitatea să contribuie la un impact major. Pentru mine curajul înseamnă să ai putere mentală, hotărârea să iei inițiativa de a schimba status quo-ul. Cu programele educaționale ale UiPath Foundation, milioane de copii defavorizați la nivel global își vor contesta statutul, pregătindu-și propriile căi către un viitor mai luminos. Aceasta înseamnă să susții generația viitoare pentru a crea o lume mai bună!”

Board

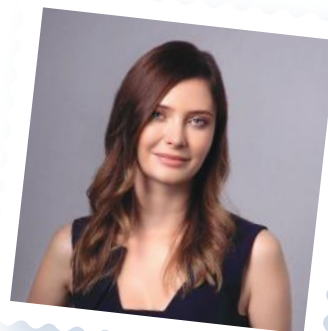
Alexandra Dines

Președinte Board

”Dintotdeauna motivația mea a fost aceea de a participa activ la bunăstarea și creșterea societății românești. Am avut intenția de a construi școli și spitale, de a crește nivelul educațional din România.

Orice organizație care vrea să ajute este curajoasă deoarece operează într-un sistem legal care se autosabotează.

Curajul în România înseamnă să faci orice pentru comunitate.”

Board

Corina Puiu

Membru Board UiPath Foundation

”Am plecat în viață cu gândul că pot să schimb lumea. Și am crezut mult că pot, pentru că am această abilitate, de a mă uita la cauzele care provoacă acele lucruri care mă nemulțumesc. Și am înțeles încă din adolescență că educația, sănătatea și mediul sunt domeniile în care voi investi timpul și energia mea. Când am înțeles strategia UiPath Foundation, am simțit că este desprinsă din propria mea motivație de viață. Cred cu multă convingere în ceea ce își propune UiPath Foundation pe zona de social și educație, dar, mai ales, CUM alege să facă aceste intervenții în comunitățile vulnerabile din România și India. Rezonez profund cu profesionalismul echipei care propune și implementează strategia cu un real respect și recunoștință pentru motivația și forța cu care fac lucruri minunate și cu impact.

Una dintre valorile mele este curajul. Nu am văzut ceva mai curajos, o abordare mai flexibilă de a schimba ceea ce gândisem inițial în strategie, o dorință reală și autentică de a susține lupta cu pandemia din ultimii 2 ani, așa cum a făcut UiPath Foundation.”

Luciana Lixandru

Membru Board UiPath Foundation

”Întotdeauna am fost de părere că educația este o componentă vitală în viața tinerilor, cea care poate stabili viitorul, progresul, dezvoltarea personală și profesională. Misiunea UiPath Foundation este și misiunea mea personală: aceea de a inspira oamenii să se uite spre viitor, cu propriile instrumente. Este minunat să văd cât de mult se pot schimba copiii din programe de la o lună la alta, cât de mult progresează și, cum singuri își iau viața și viitorul în propriile mâini. Acest model de intervenție este unul în care copilul este pus în centrul activităților, iar tot ecosistemul care îl înconjoară este sănătos, corect, echilibrat și propice pentru dezvoltare. Am avut de-a face cu un 2020 greu din multe puncte de vedere. Însă, reziliența echipei UiPath Foundation și modul în care aceasta s-a adaptat rapid unui context nu tocmai ușor sunt de admirat. Cred că 2020 a scos la iveală pasiunea echipei printr-un curaj imens. Curajul de a nu renunța, de a regândi întreaga paletă de programe educaționale, de a da înapoi comunităților încercate de pandemie, de a fi alături de oameni și de întreg sistemul medical. Nu poți să mergi mai departe și să îți îndeplinești obiectivele și misiunea, fără curajul de a privi dincolo de provocări.”

Board

Roxana Damaschin – Țecu

Membru Board UiPath Foundation

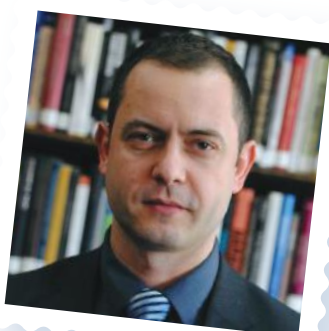
”Viziunea UiPath Foundation a rezonat cu mine din primul moment. Deși nu am lucrat direct în educație, m-am izbit, de-a lungul traseului meu profesional, de probleme pe care educația le poate rezolva. Din păcate, prea mulți copii nu au acces egal la educație bună din motive care nu țin de ei.

Iar 2020 a fost, la UiPath Foundation, despre agilitate și relevanță. Contextul Covid-19 a scos la iveală curajul lor de a nu sta pe margine: de la sprijinul pentru spitale în primele momente ale pandemiei, la acompaniamentul plin de grijă și demnitate pentru copilul care și-a pierdut oameni dragi în fața bolii sau la inspirația cu care, rapid, toate activitățile au fost mutate online.

Dovadă de curaj a fost și reziliența și unitatea echipei și a voluntarilor, mereu cu gândul și acțiunea la cei vulnerabili.”

Ștefan Cibian

Membru Board UiPath Foundation

”UiPath Foundation aduce o contribuție bazată pe tehnologie și excelență, care este esențială în adresarea sărăciei și a consecințelor sărăciei asupra copiilor. Din punct de vedere social, educațional și economic, văd în activitatea UiPath Foundation o abordare care să ne ajute să depășim, pe termen mediu, problemele de sărăcie. Această abordare se bazează pe o înțelegere aprofundată atât a tehnologiei cât și a contextului social din țările în care acționăm și este generată de o echipă în care cred și care mă impresionează. Curajul este, pentru mine, determinarea de a fi acolo pentru cei care au nevoie, în momentele cele mai dificile pentru societate - iar pandemia a fost un astfel de moment. Intervenția Fundației ne arată încă o dată importanța societății civile pentru situațiile de urgență și pentru o reziliență crescută a societății în care trăim. Ne arată că avem contexte în societate când toți trebuie să intervenim și să fim curajoși. Ne arată, de asemenea, că aceste intervenții sunt esențiale pentru a ne crește încrederea în noi înșine ca societate, la nivel național și global.”

Echipa UiPath Foundation:

Pandemia a adus și continuă să aducă provocări și multiple incertitudini, iar cuvintele ultimului an au fost, și pentru noi, echipa UiPath Foundation: repliere, adaptare și solidaritate

Încă de la început, am preferat să găsim rapid soluții eficiente, adaptate noii situații, cu grija de a nu altera în vreun fel obiectivul programelor noastre educaționale dedicate copiilor din medii vulnerabile.

Raluca Negulescu-Balaci

Director Executiv UiPath Foundation

„Grija noastră a fost să creăm cel mai bun context educațional pentru copiii cu care lucrăm și cred că am reușit, cu empatie și echilibru, să îi ajutăm să-și continue activitățile, în ciuda obstacolelor” spune Raluca, directoarea executivă a UiPath Foundation. „Faptul că am reușit să fim aproape de copii, în timp ce eram cu toții închiși între patru pereți, să putem fi atât de conectați, cred că este foarte valoros.” Raluca se uită la 2020 ca la un mare act de generozitate, în care s-au mobilizat peste 500 de oameni din echipa UiPath și care au contribuit la fondul de urgență COVID-19 cu aproape 1 milion de dolari care a ajutat cauze atât în România cât și în India, de unde colegii le transmiteau anul trecut că oamenii se tem mai mult să moară de foame decât de virus. În România, UiPath Foundation a susținut și cadrele medicale la începutul pandemiei, distribuind 2,5 tone de echipamente spre 55 de spitale în toată țara. Una dintre reacțiile rapide a fost și trimiterea de pachete cu produse de igienă spre toate familiile copiilor din programele lor. „Ne-am concentrat pe copiii din mediul rural, pentru că e dificil să le spui să-și spele mâinile, când ei nu au apă curentă în gospodării.”

„2020 a fost despre adaptabilitate și reziliență”, spune Raluca, „și nu poți să o ai pe una fără cealaltă.”

Echipa UiPath Foundation

Andreea Irimia

Ofițer de programe UiPath Foundation

Andreea, ofițer de programe la UiPath Foundation, a învățat din pandemie, printre altele, că dacă te concentrezi pe nevoile celor din jur într-o criză, devine mai ușor și pentru tine să treci prin situații dificile. În programele noastre îi place că, față de alte abordări unilaterale din învățământ, aici este o perspectivă 360, care „adresează mai multe aspecte în care copiii se dezvoltă și cred că asta poate duce la creșterea curajului (lor) și la schimbări reale pe termen lung”.

Andreea Pănoiu

Coordonator de programe UiPath Foundation

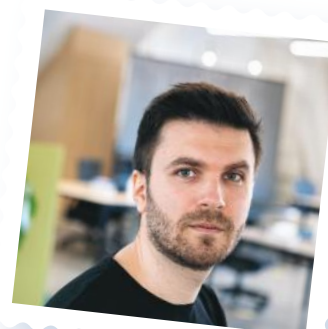
„Acum am învățat să trăim cu virusul și să găsim soluții”, spune și Andreea, coordonatorul nostru de programe, „iar asta s-a văzut și în echipă când am reușit să mutăm toate meditațiile copiilor online, sau tot acolo să organizăm o tabără. Ai crede că e ciudat conceptul, spune Andreea, mai ales după o tabără în 2019 la Cheile Grădiștei care deschidea Future Acceleration Program și despre care copiii încă vuiesc, însă efectul a fost cel dorit și în online, acela de a reconecta copiii, atât cu noi, cât și ei între ei, și cu voluntarii noștri”. Dar crede că încă este dificil, copiii întâmpinând și mai multe dificultăți decât aveau până acum. „Mulți părinți și-au pierdut din joburi, mulți copii nu au avut acces la educația online”, spune Andreea, iar momentul în care am reușit să ducem tablete către toți și să-i vedem conectați a fost un moment wow, o victorie de echipă. „Am ținut foarte tare să facem toate eforturile astfel încât la începutul anului școlar toată lumea să poată participa la orele de școală în primul rând.”

Bogdan Mihăescu

Manager financiar UiPath Foundation

Bogdan este managerul financiar al fundației. Se bucură că, fiind parte din echipă, are șansa să dea înapoi comunității. Provocarea ultimului an a fost, pentru el și pentru întreaga echipă, să regândească toate activitățile desfășurate față-n față cu copiii, meditațiile, spre exemplu, pentru online, „însă am reușit cu brio”, iar copiii au fost bucuroși să descopere ce înseamnă tehnologia. Surpriza plăcută a fost pentru Bogdan să-i vadă pe majoritatea acomodându-se atât de repede, „în condițiile în care cei mai mulți dintre ei nu au avut acces la internet înainte să se înscrie în programele noastre.”

Echipa UiPath Foundation

Cătălina Rață

Manager de programe UiPath Foundation

Pandemia a bătut la ușa fundației după primul an de implementare a programelor educaționale în comunitățile vulnerabile, spune Cătălina, manager de programe, într-o perioadă în care plănuiam să stabilizăm pilonii muncii noastre. Martie 2020 ne-a forțat și pe noi s-o luăm de la capăt și asta a fost, ca organizație, principala provocare de gestionat. „Să lăsăm în urmă lecțiile din 2019 și să începem multe lucruri, practic, de la zero.” Dar oricât de greu ar fi fost pentru noi ca adulți, Cătălina știe că mai complicat a fost pentru copiii cu care lucrăm, de la care a învățat reziliență. „Ei au avut parte de instabilitate, pentru ei a fost totul (și este) într-o continuă transformare și adaptare”, mai ales în ceea ce privește educația, mersul la școală, viața lor socială. „Dar la finalul zilei au același entuziasm și aceeași dorință de a interacționa și de a face lucruri.”

Ciprian Tehei

Coordonator Local Cluj Napoca,
UiPath Foundation

Ciprian este coordonatorul nostru local în Cluj din toamna lui 2019, iar pentru el activitatea pe care o desfășoară este o muncă ce îi aduce împlinire prin contactul cu copiii și profesorii. Anul 2020 a venit pe nepregătite, atât pentru el, cât și pentru copiii din Future Acceleration Program. Însă alături de întreaga noastră echipă, a reușit zi de zi să se asigure că toți copiii sunt prezenți în cadrul meditațiilor online, pe tabletele primite cu acces la internet. Ciprian a mai lucrat cu elevi cărora le facilita accesul la educație, însă diferența care a contat pentru el a venit mai ales din caracteristicile programului pe care le-a găsit în modelul nostru de intervenție. „E o abordare completă pe care o poate oferi un program educațional, care acoperă majoritatea nevoilor unui copil vulnerabil”, menționează el. Valoarea adăugată a programului, spune Ciprian, vine prin crearea unei relații susținute între părinți, profesori și elevi.

Există un cumul de factori, „o hartă a vulnerabilității”, așa cum o numește Ciprian, care pune în pericol traseul educațional al copiilor, iar ceea ce poate îmbunătăți lucrurile este o constantă, pe care mulți dintre copiii din cadrul programului nu o au în viața lor. Și aici intervine rolul său de facilitator, pentru a găsi suport în părinți sau profesori care pot oferi sprijin în evoluția copiilor.

„Cred că nimic nu e mai important decât să fii parte din viața unui copil la momentul potrivit, să poți să îl ajuți atunci când are nevoie, pentru că atunci s-ar putea să fii într-o poziție de mare responsabilitate, dar în același timp atât de onorantă.”

Echipa UiPath Foundation

Codruța Iovănaș

Manager de comunicare UiPath Foundation

Pentru Codruța, manager de comunicare, ultimul an a fost despre recalibrare. „Un an în care am înțeles că e absolut necesar să ne uităm la lucruri și dintr-o perspectivă mult mai profundă”, și cât contează să ne sprijinim unii pe ceilalți. Iar copiii din medii vulnerabile au acum o și mai mare nevoie de sprijin și de o asumare a responsabilității la nivel de societate, spune Codruța. Comunitățile vulnerabile au nevoie de un ajutor consistent, care să genereze schimbarea. Fără el, intervențiile punctuale nu vor putea deveni sustenabile. „Schimbarea profundă nu poate fi generată de la o zi la alta.”

Gina Apolzan

Coordonator voluntari și mentori UiPath Foundation

La începutul pandemiei, programul de mentorat abia începuse să funcționeze, spune Gina, coordonatoarea voluntarilor, adică cea cu care angajații companiei UiPath comunică dacă au timp liber și disponibilitate pentru a deveni mentori ai copiilor care fac parte din programele noastre. Mentorii și copiii apucaseră să se cunoască față în față înainte să trecem cu toții în online, lucru bun, spune Gina, pentru că a sedimentat relațiile lor. 2020 i-a arătat și ei încă o dată puterea resursei umane, pentru că mulți oameni din companie au ridicat mâna că vor să sprijine copiii, prin voluntariat și mentorat.

„A fost o reală surpriză să vedem câți oameni și din România și din India doresc să sprijine copiii (aproximativ 80 din ambele locații)”. Programul de mentorat a pornit din nevoia de a-i expune pe copii unor modele, unor oameni de succes care își pun la dispoziție timpul și resursele pentru copii care nu au primit mai niciodată astfel de atenție. Și poate ce pentru noi poate părea normal și simplu, spune Gina, precum validarea unei călătorii într-un autobuz, poate fi unul dintre lucrurile pe care copiii le învață de la un mentor.

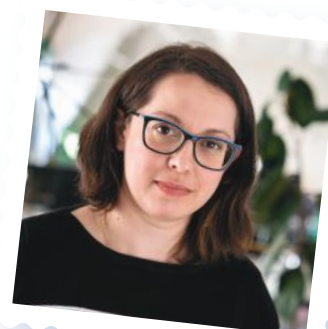

Echipa UiPath Foundation

Irina Lonean

Consultant monitorizare și evaluare impact, UiPath Foundation

Iar dincolo de poveștile copiilor, de o măsurare pe termen lung a impactului programelor noastre în comunitățile vulnerabile se ocupă Irina, expert în monitorizare și evaluare. Irina lucrează la un sistem de indicatori, prin care să putem monitoriza și evalua ulterior cum activitățile fundației influențează viețile copiilor. În planul de monitorizare inițial era prevăzută multă interacțiune între elevi și profesori, mentori. Însă pandemia ne-a obligat să nu ne mai uităm la interacțiunile copiilor așa cum o făcusem până atunci. “Nevoi pe care le consideram atinse, ca mersul la școală, au devenit problematice”, spune Irina, “și atunci trebuie regândit felul în care ne uităm la impactul pe care fundația îl are. De exemplu, nu te uiți la faptul că fundația a dus tablete copiilor, ci la aplicațiile care au venit pe ea și la procesul de învățare prin care copiii au fost sprijiniți să le folosească și să se adapteze mai bine la nevoile lui 2020”. Astfel, obiectivul general de a crește încrederea în sine a copiilor, s-a păstrat „chiar dacă toate metodele gândite la început au trebuit schimbate”.

Mina Gălii

Coordonator Local București-Ferentari, UiPath Foundation

Mina este coordonatorul nostru local în Ferentari, București. Încă de la debutul pandemiei, Mina a reușit să mențină legătura cu copiii și familiile lor, le-a trimis constant mesaje vocale cu sfaturi utile pentru a evita riscurile, expunerile și pentru a se asigura că întreaga comunitate înțelege că, deși contextul este unul greu, echipa noastră le este alături. Ea este “puntea de legătură” între familiile beneficiare și programele noastre, se asigură că toți copiii din cadrul programului au acces la educație, sunt activi și progresează pe parcurs.

Deși experiența ei profesională a început cu domeniul IT, Mina și-a găsit motivația către zona de facilitare a educației pentru copiii din mediile vulnerabile. „Relația pe care o construiești cu copiii și cu cei din jurul acestora poate aduce beneficii pe termen lung, pentru că așa poți ști ce nevoi are copilul și cum poți să intervii pentru a-l susține”, ne povestește Mina.

În comunitatea de care este responsabilă, Mina spune că o problemă majoră din partea părinților este tocmai aceea că ei nu au fost la școală și nu știu cum să își ajute proprii copii în parcursul lor educațional, iar aici rolul facilitatorului devine esențial.

Pentru Mina, anul 2020 a fost un an greu, care a început cu „o digitalizare forțată”. Mulți copii au fost nevoiți să intre la cursurile online, însă nu aveau dispozitivele necesare, iar tabletele oferite de echipa noastră le-au oferit sprijin în parcursul lor educațional.

„Să fiu parte din echipa UiPath Foundation mă face foarte fericită, pentru că simt că pot să contribui și nici o zi nu arată ca cealaltă. Am povești să umplu câteva volume despre copii, despre evoluția lor, despre familii mai ales despre evoluția fiecăruia”.

Date Financiare pentru 2020

Suntem recunoscători donatorilor noștri, organizații și donatori individuali, pentru susținerea lor permanentă și pentru încrederea pe care ne-o acordă.

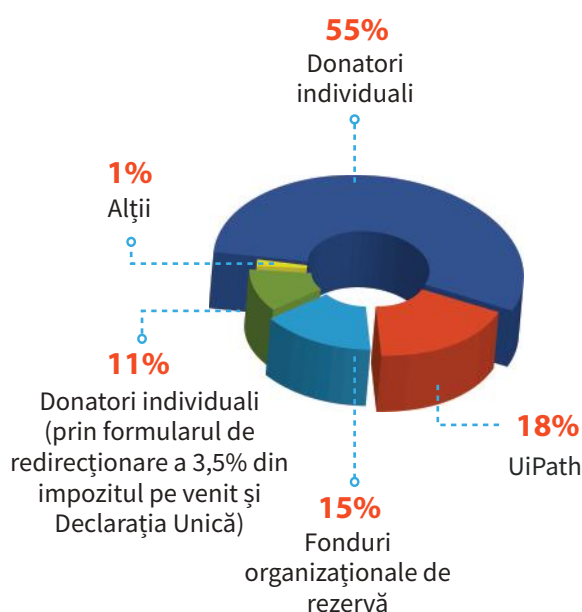
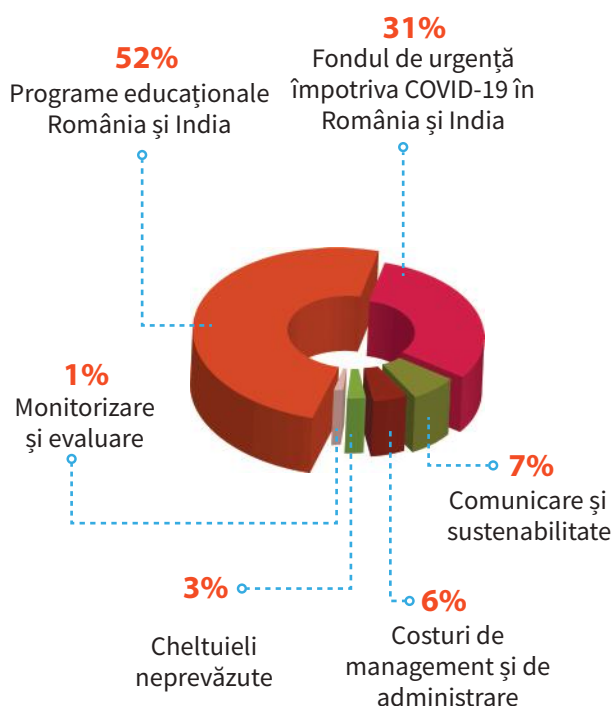
Misiunea noastră, precum și privilegiul de a beneficia de acest sprijin, ne determină să ne continuăm intervenția educațională pe termen lung. Mergem mai departe, în 2021, cu explorarea și implementarea soluțiilor inovatoare pentru impact în educație dedicate copiilor dezavantajați din România și India.

Cheltuieli totale
2.726.807

Buget Total
3.448.418

Firma de audit: Grant Thornton

462
Număr total de donatori
(individuali)

Îți mulțumim!

Ai ajuns la finalul raportului nostru de activitate pe anul 2020. În fiecare poveste din raport – a copiilor din programele noastre educaționale, a partenerilor noștri strategici, a mentorilor, voluntarilor și a echipei noastre, am încercat să îți transmitem mesajul nostru despre CURAJ - care a fost și rămâne o sursă de energie pentru viitor!

Îți mulțumim că ai parcurs întreaga colecție de povești despre programe și inițiative care încearcă să aducă o schimbare pe termen lung.

Noi, la UiPath Foundation, continuăm să fim prezenți în viețile copiilor pe care îi susținem, să îi ajutăm să își descopere și să își fructifice potențialul și să ne asigurăm că fiecare copil sau profesor are acces la oportunități de învățare de calitate pentru a putea visa la un viitor mai bun.

Te invităm să rămâi alături de noi și de poveștile incredibile despre curaj din comunitățile noastre. Pentru a afla mai multe despre noi și inițiativele noastre, ne găsești aici:

uipathfoundation.com

facebook.com/UiPathFoundation

instagram.com/uipathfoundation/

linkedin.com/company/uipathfoundation

office@uipathfoundation.com
www.uipathfoundation.com

